SALOMEEA

DEMONUL REGELUI IROD

GERARD TRESORIER

colecția femei celebre

COLECȚIA FEMEILOR CELEBRE

SALOMEEA

ROMAN DE

GERARD TRÉSORIER

EDITURA «INTIM»

CAPITOLUL I

ÎNCARCERAREA RIVALULUI

IROD ANTIPA, Tetrarchul din Iudeea și Galileea, sta cu brațele încrucișate pe piept, pe unul din balcoanele mărețului său palat din Ierusalim și privea în jos, la orașul care se întindea sub palatul regal pînă departe în zare.

În ziua aceasta purta un vestmînt alb, împodobit cu broderii de fir. Un cerc subțire de aur îi susținea părul în jurul frunții largi și boltite.

În palatul regal al lui Irod Antipa, moștenitorul și urmașul la tron al fostului stăpînitor al Iudeei și Galileei, se concentrase toată puterea și strălucirea epocii.

În ochii de culoare închisă ai lui Irod, strălucea o văpaie înflăcărată. Buzele-i se mișcau parcă ar fi vrut să adune cuvinte tainice, sprîncenele i se încruntau, sub frămîntarea gîndurilor, tot privind la orașul Ierusalim, învăluit în

liniște și în noapte. Ușa camerei plină de strălucire, era deschisă, în spatele său ; totuși, nici un sunet nu pătrundea pînă la urechea Tetrarchului.

Concediase muzicanții și frumoasele dansatoare, care pînă atunci se siliseră să-i alunge proasta dispoziție, prin cîntece și dansuri. Se-ndepărtaseră toți tăcuți și înspăimîntați, de cum puternicul lor stăpîn ridicase în chip poruncitor mîna. Zvonuri ciudate îi ajunseră la ureche, căci asculta atent la tot ce ar fi putut păgubi puterea și faima sa uriașă.

În Ierusalim era fierbere mare. Poporul începuse să se cam încrunte, cînd slujbașii săi puneau biruri exagerate. Pe ici, colo, se producea chiar cîte o răscoală, repede potolită, sub pumnul sîngeros.

Ce-i păsa lui Irod de o viață de om ? Avea puterea s-o curme cu un simplu gest. Și, gesturile acestea se înmulțiseră, răpindu-i, în cele din urmă, buna dispoziție. Nu se putea bălăci în sînge la infinit.

Străzile Ierusalimului erau pustii și sinistre. Ici, colo, se vedea cîte o siluetă strecurîndu-se pe lîngă ziduri. Luna lumina acoperișurile albe ale caselor ; totuși, nu se vedea nicăieri vreo lumină, nu se auzea nici un sunet de voioșie.

Dormea, oare, Ierusalimul, ori stăteau locuitorii ascunși sfioși între pereții caselor lor, șoptindu-și povești urîte asupra domnitorului lor Irod Antipa, care pusese stăpînire pe palatul

regal, pentru a reînălța prin vicleșuguri și cruzimi tronul capturat ? Irod Antipa știuse să se pupie bine cu Roma și pe asta se bizuia, cu toate faptele urîte comise, să-și întindă mereu puterea.

Se știa că sedusese pe frumoasa, dar în același timp perversa Erodiada, soția fratelui său vitreg, fostul domnitor, pe care o luase apoi în căsătorie. Iar pe soțul incomod îl ținuse ani de zile închis într-o cazemată, pînă cînd așteptarea părîndu-i-se prea lungă, îl ucise.

Dar nu la asta se gîndea acum Irod. Poate că nici nu fusese el omul cel mai rău, pentru vremurile acelea barbare. Făcuse numai ceea ce-l îndemnase Erodiada, cînd îi ucise soțul.

Altceva neliniștea pe Tetrarchul din Iudeea. De cîtva timp spionii lui îi șopteau o poveste ciudată. Pe malul Iordanului sălășluia un om, căruia i se zicea proetul Iochanan, sau pe scurt, Ioan Botezătorul. Se spunea că se hrănește cu miere sălbatică și cu lăcuste, iar trupul zvelt și-l acoperea numai cu o piele de oaie. Trecea drept un sfînt care face minuni, aduna în jurul său credincioși și avea multă căutare. Predicile lui vehemente, mișcau și inimile celor mai păcătoși. Se formase în jurul lui un cerc de ciraci, care îl însoțeau și-i sprijineau învățăturile.

O sectă religioasă cum mai fuseseră atîtea altele, dar aceasta părea cea mai primejdioasă. Căci Ioan predica împotriva decăderii moravu-

rilor, chema răzbunarea cerului asupra capetelor vinovaților, prooroc indu-le pieirea și ruina.

Mînia-i era năpraznică, ochii-i săbii de foc, iar oamenii cădeau în genunchi, în fața lui, tremurînd de frică.

Pe acela care se pocăia, îl boteza cu apa sfințită a Iordanului.

Spionii lui Irod destăinuiseră stăpînului lor, la început cu ezitare, dar în cele din urmă siliți, că blestemele lui Ioan sînt îndreptate mai mult asupra lui și asupra soției adultere. Nici un cuvînt nu-i părea prea tare, chema toate pedepsele cerului și ale pămîntului asupra lui Irod și a păcătoasei sale soții.

Irod Antipa nu era omul care să se necăjească pentru nimicuri și la început zîmbi cu indiferență. Se simțea atît de sus, atît de intangibil, încît credea că va pune capăt, cu un gest disprețuitor, insultelor sălbatice ale profetului.

Erodiada aflase și ea și spumega de furie. Cum își îngăduia nenorocitul acela, profetul pe care ea îl socotea nebun, să-și împrăștie otrava împotriva ei, prințesa Iudeii ?

Ceru, în chip stăruitor, bărbatului ei să-l aresteze și să-l azvîrle în temniță, unde va avea timpul să se gîndească la sfidările lui.

Ciudat : Irod simțea că Ioan, care nu accepta nici un dar și nu-și dăduse niciodată inima vreunei femei, avea dreptate. Dacă și-ar fi ținut gura, Irod nu s-ar fi ocupat de el. Dar, din zi în zi, acuzările Botezătorului deveneau

tot mai acerbe. Azvîrlea perechii princiare insulte nemaipomenite și, dacă la început, poporul care-l înconjura în masă, tăcea, acum umplea Ierusalimul de acuzații zdrobitoare. Pe străzi murmurau tot felul de glăsuri, prin piețe se auzea cînd mai încet, cînd mai tare : „La judecată cu Irod Antipa, fraticidul — și cu femeia lui păcătoasă. Jos cu tot neamul acesta sîngeros !“

Ioan Botezătorul nu predica iubire, ca celălalt, mai mare, care veni după el și pe care-l presimțise, cu spiritul său profetic ; religia sa era aceea a răzbunării și a răsplatei.

În după-amiaza aceasta, unul din spionii lui Irod îi dăduse din nou un raport, cînd era de față și soția sa.

Îi storsese aproape toate știrile. Iar după ce spionul le spuse ceea ce strigase Ioan într-o piață publică, miilor de oameni care alergaseră să-l asculte, chipul Tetrarchului păli. Aruncă o privire Eordiadei, care asculta cu ochii mari deschiși, cu mîinile crispate, întinsă în fotoliu, și dădu pentru prima dată ordinul, nu ca Botezătorul să fie arestat, ci să fie gonit dintre zidurile Ierusalimului și, totodată, amenințat cu moartea, dacă ar mai îndrăzni să pună piciorul în oraș.

Se-nseră și se făcu tăcere pe străzile și pieţele publice ale Ierusalimului.

Căpeteniile soldaților raportară că au executat ordinul fără ca Ioan să se opună.

Dar Irod nu crezu în liniștea acelei nopți. Focul mocnea sub cenușă. Otrava pe care o împrăștiase Ioan Botezătorul împotriva sa și a soției sale, nu putea să nu-și facă efectul.

Poporul și începuse să murmure, să se obrăznicească, să se opună soldaților, care evacuau străzile și piețele.

Iată gîndurile care frămîntau pe Tetrarchul Iudeii, în noaptea aceasta tăcută. Își mușca buza de jos și se lupta să ia o hotărîre. Poate că ar fi fost mai bine să asculte de sugestiile Erodiadei și să nimicească pe acest incomod deșteptător al conștiințelor, pe acest răzvrătitor!

Își plimba ochii gînditor în depărtări, lăsîndu-i să rătăcească spre înălțimile care înconjurau Ierusalimul. Se opriră la luminile mici și șovăielnice ce se mișcau în zare, de colo pînă colo.

Erau făclii purtate de oameni, multe la număr. Se mișcau în întuneric, urcînd și coborînd, se făceau din ce în ce mai mici, pînă ce noaptea le înghiți cu totul.

Irod știa ce însemna asta. Mulțimea își conducea profetul înapoi la Iordan și, pentru că noaptea era întunecoasă, aprinsese făclii.

Nu pleca singur; mii de oameni îl însoțeau înapoi în sihăstria lui, iubindu-l și ascultîndu-i cuvîntul.

Pe cer se îmbulzeau nori grei, goniți de un vînt potrivnic, dar între pereții de marmură

ai palatului, aerul era călduț, oarecum apăsător.

Luna argintie ieși încet dintre nori. Raza-i magică coborî pe acoperișurile de aur ale palatului și licări deasupra palmierilor și copacilor înfloriți din curte, luminînd trupurile albe ale statuilor de marmoră.

De undeva, din curtea de dindărăt a palatului se auzi un sunte slab de harpă, care se stinse în depărtare. Jocuri de apă își aruncau stropii argintii în lumina lunii, păuni minunați, atrași de lumină, își plimbau mîndri podoabele pe aleile palatului, care erau pustii, căci puțini oameni aveau dreptul să intre în palat.

Irod făcu cîțiva pași spre balustrada balconului și ascultă sunetele vagi care veneau din depărtare. Și iată că i se păru că înțelege și cuvintele pline de dor, pe care le îngîna un glas bărbătesc :

Tu roză din Saron,
Tu perlă a lumii...
Deschide-ți brațele albe
Ca floarea de lotus
Și dăruiește-mi paradisul.
Lasă-mă să-ți simt
Parfumul gurii,
Să-ți ascult sunetul
Dulce al glasului...
Salomeea !

Irod făcu un pas înapoi și încleștă pumnii.

— Salomeea ! murmură el.

Cine îndrăznea s-o dorească pe fiica lui vitregă, pe ființa încîntătoare, pe prințesa Iudeii ? Vai de bietul nebun !

Pieptul lui Irod zvîcnea puternic, sub respirația agitată. Ochii-i sclipeau prin întunericul pe care vroia parcă să-l pătrundă.

Buzele lui pătimașe mai pronunțară odată cuvîntul : Salomeea ! O iubea oare el pe ființa tulburătoare, care-i robise simțurile, pe fiica-i vitregă, pe copila păcătoasei Erodiade ? Nu-l blestema dînsa, fiindcă porunci să i se ucidă părintele ?

Dar poate că nici nu știa, sau nici nu-i păsa de aceasta ?

Cine era acolo, în grădina interzisă a palmierilor ?

Irod stătu o clipă pe gînduri, apoi își ridică mîndru capul și cu un zîmbet demonic, intră în casă.

*

Pe o bancă scundă de marmoră, în grădina palatului, sta un tînăr roman, numit Tigellinus, care se afla de scurt timp la Curtea lui Irod — și-și plimba mîinile, înfiorate, pe coardele unei harpe de aur.

O misiune dată de Cezar, la Roma, îl adusese în Iudeea, unde văzu pe cea mai frumoasă

dintre femei, „perla lumii", cum o numea el pe Salomeea.

O zărise într-o zi în treacăt, tocmai cînd își ridicase vălul fin, ce-i acoperea de obicei obrazul.

Mersul îi era legănat și ușor, iar din privirea aruncată numai o clipă, asupra tînărului roman, țîșnea o voluptate necunoscută lui pînă atunci.

Pentru dînsa, care era curioasă ca toate fetele, Tigellinus nu mai era un străin. Îl văzuse pe furiș la tatăl ei, așa cum văzuse pe toți trimișii de la Roma. Dar îl subjugase din chiar clipa cînd își ridicase vălul spre a și-l lăsa apoi imediat. Ce-i păsa lui de interzicerea de a păși noaptea în grădina palatului, ce-i păsa de prevenirile prietenului său Artobal Sirianul, care tremura pe drept cuvînt, știindu-l în pericol să-și piardă viața ?

Prințesa Iudeii îi era inaccesibilă. Zîmbise, și buzele ei, pe care părea că se așezase roua unei flori, se mișcaseră ca și cînd ar fi vrut să-i vorbească.

Și, chiar dacă l-ar fi pîndit de zece ori moartea, încă Tigellinus ținea să spună Salomeei, că o iubește.

Ochii tînărului roman, două stele mari pline de melancolie, se ridicară către zidurile palatului, care avea în partea aceasta a grădinii enorm de multe balcoane și terase.

Oh, numai o privire din ochii ei, un gest al mîinii sale albe și Tigellinus ar fi fost fericit cum n-a mai fost nimeni pe lume!

Tînărul lăsă harpa și-și trecu mîna peste frunte.

— Ea nu simte nimic pentru mine. Mi-a aruncat numai o privire cochetă, murmură el, îndurerat.

Totuși nu-i venea să se miște din loc și privirea îi aluneca printre tufișuri, către apartamentele pe care le ocupa Salomeea, cu slugile ei.

Deodată, tufișul foșni și Artobal Sirianul ieși brusc, din desimea lui.

— Slavă Zeilor că te-am găsit, Tigellinus! exclamă el, cu vocea sugrumată. Dacă ai crezut vreodată în prietenia mea, haide să fugim din grădina aceasta, unde ne pîndește moartea!

Romanul îi aruncă o privire melancolică.

— Artobal, prietene, ce-mi pasă mie de moarte cînd ființa pe care o ador își rîde de mine?

— Vorbești de prințesa Salomeea? Desigur, de cine alta? O știu! Nu mai ai nici o privire pentru frumoasele femei ale Ierusalimului, care ți-ar alunga, cu plăcere, urîtul. Îți este bolnav sufletul.

— Da, Artobal, bolnav, de cînd am văzut-o pe Salomeea, murmură Tigellinus.

— Și tocmai ea va fi pieirea ta, nefericitule! zise Sirianul. Nu știi oare că Tetrarchul

însuși și-a pus ochii pe ea, cu toate că-i este fiică vitregă și nepoată ? Căci e fiica fratelui cu a cărui soție s-a căsătorit apoi.

— Știu totul, dar nu mai vorbi despre asta. Aș fi în stare să ucid pe oricine ar defăima-o pe Salomeea ! zise gîfîind, romanul.

Și chiar dacă mi-ai străpunge, în clipa aceasta, pieptul cu sabia, te voi preveni cu cea din urmă răsfulare : ferește-te de prințesă. E frumoasă ca o zînă, dar cine cade pradă farmecului ei, e pierdut. Căci e crudă și se spune că iubirea ei ucide. Nu te uita la ea, Tigellinus. Fugi din calea ei. Întoarce-te la Roma cît mai e vreme. Ea se va juca numai cu inima ta, pînă ce o va trînti la pămînt sîngerîndă și chiar și atunci, picioarele ei micuțe vor juca, rizînd, peste dînsa.

O spadă albă de oțel sclipi în noapte, izbită de o fîșie de lumină a lunii.

Gîfîind, cu ochii ieșiți din orbite, sta Tigellinus în fața curajosului său prieten.

Totuși spada nu izbi. Ochii pătrunzători ai Sirianului îl țineau în șah. Încet, gemînd, Tigellinus lăsă brațul să-i alunece de-a-lungul trupului și căzu sfîrșit pe bancă.

— De ce mă chinuiești, Artobal ?

— Fiindcă vreau să te scap, cît mai e vreme. Smulge-ți din inimă portretul ispititor al prințesei ! Ocolește-o ! Nu ești primul, pe care-l amețește și pe care-l hărăzește morții,

cu un zîmbet de nepăsare, căci ea nu se dă nici unui bărbat.

— Dar Irod ? murmură încet și întunecat romanul.

— Nici el nu e mai mult decît o jucărie a capriciilor ei copilărești, dar atît de primejdioase.

Tigellinus sări brusc de pe bancă. Auzul său fin auzise un zgomot ușor. Venea cineva, de dindărătul tufișurilor, cu pașii înăbușiți în nisipul fin.

— Artobal, cere orice de la mine, mîine cînd ne vom vedea ! izbucni el, cuprins de o tulburare sălbatică. Dar lasă-mă acum. Așteaptă-mă la portița zidului, pe unde ai intrat. Du-te ! Te implor !

— Vino cu mine, Tigellinus ! Te iubesc și-mi pare rău de tine, îl rugă încă odată Sirianul.

Dar Tigellinus se smulse și se pierdu între tufișuri.

— Se aruncă singur în prăpastie și cu nu-l pot scăpa, murmură Artobal. Voi căuta, cel puțin, să-i opresc pe paznici de a intra în grădină.

Și se depărtă grăbit.

Tigellinus dete la o parte, cu amîndouă mîinile, ramurile dese ale unei tufe mari, încărcată cu boboci înfloriți. Dincolo de tufiș, era un loc viran, în mijlocul căruia un bazin de marmoră își arunca în sus apa.

Lumina magică a lunii învăluia un tablou ispititor, care făcu să bată mai tare inima îndrăgostitului roman.

Frumoasa Salomeea ieșise în grădina vrăjită a palatului, împreună cu tovarășele ei de joc Miriam și Mecha, învestmîntată în rochie străvezie, cu ochii ei negri însă neacoperiți de văluri.

Auzise oare cîntecul plin de dor al romanului și venea să-l asculte ?

Tigellinus rămase cu mîinile pe piept, iar ochii înghițeau lacomi tabloul ce se oferea simțurilor lui îmbătate.

O siluetă zveltă, înfășurată în văluri străvezii, se legăna într-un dans ușor, mișcînd ritmic trupul flexibil, cu mlădieri de șarpe. Două slujitoare ale palatului, îmbrăcate în alb și încărcate cu bijuterii, ca și stăpîna lor, stăteau ghemuite la pămînt, la oarecare distanță, plimbîndu-și numai degetele pe niște instrumente muzicale de aur. Sunete ușoare, tînguitoare, tremurară în noapte. Și în tactul lor legănător, bizar, Salomeea își ridica și cobora picioarele împodobite cu brățări de aur, bătute în nestemate. Dădu înlături un văl și chipul ei de o frumusețe de basm ieși la iveală, cu ochii lui negri aprinși și gura, care părea un trandafir în floare.

Lui Tigellinus i se părea că aude respirația pripită a dansatoarei, care se desfăta în noapte, sub vraja lunii. Îi vedea sînii minu-

nați săltînd ; tot ce-i spusese Artobal era uitat. Cu un strigăt sugrumat, ieși din tufiș, aruncîndu-se la picioarele Salomeei :

— Scumpo ! Divino ! exclamă el. Iată-mă la picioarele tale, învins de frumusețea ta. Dacă piciorul tău mă va strivi pentru îndrăzneala pe care mi-am luat-o, voi muri bucuros sub ochii tăi !

Slujitoarele își întrerupseră pe dată cîntecul și săriră în picioare, cu un strigăt scurt. Miriam fu aceea care, ridicînd vălul, acoperi din nou umerii și capul tinerei stăpîne. Dar ochii rămași descoperiți priveau cu o curiozitate satisfăcută pe tînărul roman.

— Tu ești Tigellinus, romanul care mi-a ridicat deunăzi floarea, pe cînd eram purtată în litieră, prin piață ? întrebă ea cu glas de copil și făcînd semn tovarășelor ei să stea liniștite.

Tînărul rămas în genunchi, ridică ușor capul cu trăsături delicate, și privi cu aprindere pe fata care, sub văluri, rîdea satisfăcută de izbînda frumuseții sale.

— Ochiul tău m-a recunoscut, prințesă a Iudeii, murmură Tigellinus, înfiorîndu-se sub privirile ei. Sărut pămîntul pe care l-au atins picioarele tale. N-am văzut niciodată o ființă mai frumoasă, mai încîntătoare, ca tine !

— Știi că pe acela care mă vede descoperită, îl așteaptă moartea ? șopti, cochetînd, Salomeea.

— Pot să mor pe loc, prințesă, căci am avut fericirea să te văd și să-ți spun că te iubesc ! zise romanul.

Se auzi din nou de sub văl, rîsul ispititor, răscolitor.

— Eu nu știu ce e iubirea. Eu nu mă iubesc decît pe mine, fiindcă sînt frumoasă. Eu sînt o roză din Saron...

Și picioarele-i se legănară din nou, într-un dans ușor.

— Dar acum, pleacă ! zise ea deodată, vrînd să se retragă.

Atunci Tigellinus uită de tot ce se afla în jurul său. Nu mai vedea nici grădina, nici palmierii cei înalți, nici zidurile palatului, în care pîndea moartea. Nu mai simțea mirosul îmbătător al florilor din preajma-i, n-o vedea decît pe Salomeea, pe frumoasa, pe iubita Salomeea ! Făcu un pas și, înainte ca slujitoarele să se poată arunca între ei, înainte ca Salomeea să poată fugi, atrase făptura plină de viață a prințesei la pieptul său, și murmură !

— Fii a mea, Salomeea, și chiar dacă, în spatele meu, ar sta călăul cu sabia scoasă, i-aș zice : „bine-ai venit !“ căci voi fi gustat cea mai minunată voluptate de pe pămînt !

Un glas strident îi izbi urechea, trezindu-l brusc :

— Voi, romanii, sînteți lași ca niște cîini rîioși !

Tigellinus făcu cîțiva pași înapoi și chipul îi păli de indignare. Apoi, mîndria, lui, adînc rănită, se deșteptă. Avea ea dreptul, prințesa ebree, oricît de frumoasă ar fi fost, să insulte astfel un roman ?

Sîngele îi năvăli în obraz și ochii îi scăpărau scîntei.

— Atît de mîndră ești tu, Salomeea, prințesă a Iudeii, că disprețuiești romanii ca pe niște cîini rîioși ? scrîșni el. Te-am slăvit cum n-a fost încă niciodată slăvită o zeiță de-a noastră ! Gura ta mică îmi aruncă, însă, otravă în față ! De ce m-ai ademenit cu jocul tău frivol, ca să-mi uit de onoare și mîndrie ? Mi-ai aprins sufletul cu ochii tăi plini de păcat. Vai de tine, dacă-ți va ieși în cale bărbatul care să-ți ție oglinda dinaintea ochilor, fiică a Erodiadei, copil al tatălui tău, pe care păcătoasa ta mamă a pus să-l ucidă ! Îți place să te joci cu inimile oamenilor ? Se zice că și prințul și-a aprins sufletul la flacăra ochilor tăi... el, tatăl tău vitreg.

Tigellinus nu mai știa ce vorbește. În urechi îi vîjia într-una insulta care-i biciuise obrajii ; sta mîndru, cu bustul înălțat, în fața Salomeei, care se înfășurase în văluri și-l sfida, înconjurată de tovarășele ei de joc.

Prezicerile Sirianului îi reveniră în minte. „E o sirenă care atrage, o flacără amăgitoare care duce la pieire !“

Dar Salomeea își mai dădu odată vălul în lături, cu mîna ei mică, și toată furia lui se risipi.

Vru să i se arunce din nou la picioare. Dar nu mai ajunse s-o facă. Dintre tufișuri ieși Irod, care auzise ultimele cuvinte ale romanului. La spatele său, se iviră trei soldați, care îi formau paza, cu săbii lucitoare în mîini.

— Arestați pe nebunul acesta și azvîrliți-l în temniță ! porunci el, cu glas tăios, arătînd pe Tgellinus.

Acesta făcu un pas îndărăt și înfruntă, fără teamă, privirea lui Irod.

— Nu mă atingeți ! strigă el soldaților, care voiau să-l aresteze.

— Și întors către Irod, adăugă :

— Eu sînt roman liber și asupra mea veghează ocrotirea împăratului meu Cezar. Sîntem invulnerabili în regatul tău, Irod Antipa.

Un hohot de rîs batjocoritor, fu răspunsul.

Toată furia lui Irod se concentrase în hohotul acesta.

Cu brațele încrucișate, privea la tînărul roman, cu acea privire a șarpelui care se încolăcește în jurul victimei.

— Te-nșeli, Tigellinus, zise el, calm. În grădina aceasta a palatului regal sînt numai eu stăpîn peste viața și moartea oamenilor. Și, fiindcă ai călcat singur dreptul ce te apără, ești acum în mîinile mele.

— Împăratul te va trage la răspundere! zise Tigellinus.

Și era nespus de frumos, cum sta, luminat de lună, în fața lui Irod. Această imagine o duse Salomeea cu sine, cînd, înfășurată în văluri, dispăru tăcută, în tufiș, împreună cu slujitoarele sale.

Un rîs răutăcios fu răspunsul Tetrarchului.

— Bine, vom auzi ce spune Cezar, Tigellinus! Dar pînă atunci capul tău se va fi rostogolit de mult în țărînă. Înlături cu el!

De astă dată, soldații nu mai îndrăzniră să șovăie. În cîteva secunde, romanul fu doborît și legat.

Dar Tigellinus își mai ridică odată glasul și zise, privind cu dispreț pe rege:

— Dacă voi muri, pradă răzbunării tale, mor cu satisfacția că am arătat în fața fratricidului încoronat, ceea ce simt pentru el. Fii blestemat, Irod, pentru faptele tale și pentru gîndurile pline de păcat ce-ți frămîntă creierul ziua și noaptea. Va bate și pentru tine ceasul răsplatei! Și Salomeea, pe care ochii tăi plini de dorință o caută, te va trata și pe tine ca o jucărie... Salomeea, fiica Erodiadei complicea ta.

Cu chipul ca de bronz ascultă Irod aceste cuvinte. Numai o tresărire, abia perceptibilă îi strîmbă gura. Glasul romanului se pierdu în întunericului drumului pe unde îl tîrau soldații.

— Să moară! murmură Irod pocnind din degete și încreținд buzele-i cărnoase. Să moară, fiindcă a îndrăznit să ridice ochii la Salomeea!

În grădina palatului se făcuse tăcere. Licuricii se învîrteau în noapte în salturile lor obișnuite. Undeva se auzi un zgomot de poartă închisă.

Tigellinus fu aruncat într-una din temnițele cele mai înfricoșătoare ale palatului. Te coborai pe o scară îngustă, la capătul căreia o ușă de bronz da în cazemata unde nu pătrundea nici soarele, nici luna. Irod se întoarse spre palat, pierdut în gînduri.

— Salomeea! șopti el. Unde ești? De ce ochii mei nu-ți pot urmări jocul, în lumina lunii?

Nu-i răspunse decît foșnetul tufișului, iar fîntînile țîșnitoare își cîntară mai departe, cîntecul lor argintiu.

Tetrarchul se pierdu în întunericul tufișului.

CAPITOLUL II

GÎNDURILE ASCUNSE ALE SALOMEII

ÎNTR-UN ȚINUT PUSTIU, în aporpierea Iordanului, predica Ioan Botezătorul, numit de evrei Iochanan. Unii își șopteau că el ar fi

profetul Ilie, care a venit să purifice omenirea prin foc și sabie.

În jurul lui Ioan Botezătorul, care pornea din cînd în cînd spre malul Iordanului, cu năpăstuiții soartei, se adunau tot mai mulți oameni. Ciracii îi împrăștiau învățăturile prin Iudeea, mărindu-i faima, pe zi ce trecea. Matei, Amaria și Manasse se numeau cei trei ciraci ai săi preferați.

Acuzările îndrăznețe pe care le aducea Ioan bogaților și celor lipsiți de conștiință, îi atraseră, se înțelege, și mulți dușmani. Dar poporul îl venera și mai mult pentru aceasta, numindu-l „sfîntul". Cînd intra în colibele săracilor, părea că răsare soarele nădejdii pentru ei.

Vestea fiecăruia regatul cel nou, care mijea în zare și cuvintele lui anunțau profetic ivirea unui sfînt, mai mare între sfinți, care și sosise din Samaria, unde trăiese într-o colibă sărmană, ca fiu al unui biet dulgher.

Numele lui trecea din gură în gură printre acei care îl așteptau : era Isus din Nazaret ! Dar Ioan nu se mulțumea să predice și să boteze pe cei ce fuseseră convertiți, ci făcea și minuni, pe care nu le mai văzuse nimeni înainte. Numai acei care credeau în el se puteau împărtăși de aceste minuni.

Îl goniseră din Ierusalim, dar Irod nu-ndrăznea să-l arunce în temniță, cum o dorea în taină. Mai șovăia încă, nădăjduind că Ioan va sfîrși prin a tăcea.

Înfășurat în blănuri de oaie, cu trupul neatins de păcat și de femeie, pe jumătate gol, în bătaia soarelui, Ioan era o apariție impunătoare, iluminată de ochi sclipitori, care scăpărau în momente de furie. Nimeni nu rezista privirii lui mînioase și multe femei îl priveau pline de dorință și admirație. Dar el nu vedea nimic altceva decît marea misiune ce avea s-o îndeplinească. Nimeni nu știa de unde vine, cine erau părinții săi și unde trăise pînă la apariția sa pe malurile Iordanului. Apăru într-o zi acolo și glasu-i mînios răsuna puternic. Cînd îl goniră soldații lui Irod din orașul cu acoperișuri aurite, o sumedenie de oameni își părăsiră casele și avutul, spre a-l urma, atrași de puterea personalității sale, de vraja cuvîntului său. Rătăceau de atunci pe stînci colțuroase, așteptînd adesea înapoierea lui Ioan din vreun pustiu unde se va fi dus cu ciracii săi.

Ceea ce mai ales mărea reputația Botezătorului era lipsa lui de teamă în fața celor bogați și puternici, pe care îi mustra cu asprime. Nu se oprea în fața palatelor, nici în fața caselor evreilor bogați, nici măcar în fața lui Irod eau a guvernatorului Pilat din Pont, pe care îi blestema. În zadar, îl preveneau ciracii lui că răbdarea lui Irod va lua sfîrșit. Săgețile lui erau tot mai ascuțite.

Un spirit nou, aproape demonic, îl stăpînea în ultimul timp. Glasul îi deveni mai sonor ca

de obicei și din ochi îi țîșneau flăcări pe cînd predica.

Mulțimea nu-l înțelegea încă, dar simțea că profetul era mînat de Stăpînul lumii să împrăștie cuvîntul său.

De aceea îl ascultau uimiții și tulburați.

— Domnul va veni ! Eu nu sînt decît ultimul său cirac și anunț domnia sa pe pămînt ! E Fiul Omului și Stăpînul cerului și al pămîntului ! Sălbăticiunile se vor ascunde în păduri și se vor abate, apoi, ca o furtună peste orașele cu palatele de aur.

Despre cine vorbea ? Pe cine numea Cel mare, Cel puternic ? Acela căruia vroia el, profetul, să-i lege curelele sandalelor ?

Poporul o bănuia numai, dar adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan nu-l prindea.

Și într-o zi, scurtă vreme după gonirea lui din Ierusalim, intră din nou pentru a predica pe străzi, în fața palatului regal. Își urma îndemnul inimii, ca mîna de o putere de neînvins.

Nu ținu seamă de prevestirile ciracilor săi. Voia să-și îndeplinească misiunea, chiar dacă l-ar aștepta o moarte de martir.

Sufletul îi era plin de revoltă împotria lui Irod și a casei acestuia. Voia să divulge în gura mare păcatele lui Irod și ale și mai marei păcătoase Erodiada, să se cutremure coloanele de marmoră ale palatului și cei vinovați să-și plece ochii în pămînt. Ciracii săi îl urmară spre Ierusalim.

Cînd soarele se pregătea să apună, încingînd acoperișurile de aur, ale orașului, cu un brîu de flăcări, Ioan se afla în piața din fața porții de intrare a palatului. În jurul său forfotea mulțimea, ale cărei priviri atîrnau de ochii lui care scăpărau, și vibra la sunetul cuvintelor sale amenințătoare. Fața-i era întoarsă spre zidurile palatului și brațu-i se ridica, în blesteme, către balcoanele care se populau.

Garda nu făcuse încă nici un gest, căci pentru aceasta era nevoie de un nou ordin al Tetrarchului. Ciudat: Irod ezita să-l dea. Poate că voia să asculte și el, ascuns după o coloană, ceea ce profetul acesta al răzbunării, tuna împotriva sa și a casei sale. Dacă ar întrece măsura, un gest de al său ar fi de ajuns ca Ioan Botezătorul să fie pierdut.

Cuvîntul cu sunet metalic al lui Ioan răsuna în tăcerea serii, pînă departe. Mulțimea își pleca înfricoșată capetele, aruncînd priviri sfioase către intrarea palatului, în fața căruia păzitorii lui Irod stăteau nemișcați. Cerul multicolor își arunca reflexele-i minunate pe statura zveltă, învăluită în piele de oaie, a profetului.

— Cupa păcatelor aceluia care tronează în palatul de aur, a întrecut măsura și stă să se reverse! — răsuna glasul profetului. În curînd va suna ceasul judecății de apoi, ticăloșiile lui vor fi cîntărite și pedepsite! Va muri în mantia-i de argint, gonit din țara sa, și huiduit de acei care l-au ajutat să-și capete puterea. De ce

nu răspunde la galsul care-l cheamă la judecată ?

Un căpitan al gărzii, care ieșea tocmai atunci din palat, auzi noile insulte.

— Să se taie capul profetului și să i se smulgă limba ! — strigă el, furios. Nu înțeleg șovăiala Măriei Sale.

Dintr-un moment într-altul porunca putea să fie dată.

Irod ezita prea mult. În timpul acesta, profetul continua să-și arunce acuzările-i zdrobitoare, asupra palatului regal. Zidurile albe se încinseră cu o lumină roșie care se prelingea în jos ca niște stropi de sînge. În balcoane începură să se distingă umbre albe, printre care erau și femei.

Deodată, se ivi, acolo unde poporul știa că se află încăperile Erodiadei, regina însuși.

Vestmintele albe ale slujnicelor ei dispărură. Erodiada le concediase desigur, voind să fie singură, să asculte fără martori glasul profetului, care o silise să-și părăsească strălucitele apartamente.

Ea se rezemă, respirînd din greu, de balustrada de marmoră a balconului și privi în piață.

Era încă destulă lumină ca să poată distinge mulțimea și silueta zveltă a profetului, care trebuie s-o fi zărit și el, căci ridică amenințător brațele, iar glasul îi deveni mai sonor.

Erodiada se uită țintă la el. Își strînse buzele și sprîncenele-i vopsite se-ncruntară, în timp ce ochii îi aruncau priviri de ură.

Nimeni din Iudeea nu îndrăznise s-o insulte în așa hal, pe ea, regina Iudeii, pînă ce omul acesta nu venise din pustiu, făcînd să răsune, pe străzile Ierusalimului, glasul lui distrugător.

— Îndrăznește din nou să apară în oraș ! scrîșni ea după un răstimp ; Tetrarchul trebuie să dea ordin să-l ucidă ! Nu poate să îngăduie ca regina să fie insultată !

Dar nu se mișcă totuși din locul unde se afla. În încăperile minunate dindărătul ei, slujnicele își astupau urechile cu mîinile să n-audă glasul puternic, ce venea de jos.

Salomeea, prințesa Iudeii, se afla pe una din terasele de marmoră ale palatului. De acolo, se vedea și mai bine silueta profetului, i se auzea și mai lămurit glasul.

Tovarășele ei de jocuri, Miriam, Mecha și Abi, erau lîngă dînsa. Salomeea își scoase vălul în seara aceea, în care n-avea s-o surprindă nici o privire bărbătească. Era frumoasă în lumina roșiatică a amurgului. O imagine care te tulbura profund. Prin părul ei se împleteau șiraguri de perle mate, iar aurul și pietrele nestemate luceau pe gîtul ei de lebădă. Mîinile-i mici, încărcate cu inele, se sprijineau de zidul de marmoră, chipul îi era plecat, iar pieptul îi sălta în prada emoției.

— E profetul de care se teme atîta Tetrarchul, șopti ea.

Apoi, întoarse capul către slujitoarea ei favorită, Miriam.

— Auzi și tu, Miriam, cuvintele îngrozitoare, pe care le spune despre mama mea? întrebă ea.

Miriam îngenunche lîngă tînăra ei stăpînă și răspunse, implorator :

— Să nu asculți de vorbele lui, prințeso!

Salomeea aplecă din nou capul spre piață. E nebun!

Undeva se auzi o fanfară, în curțile de dindărăt ale palatului. Apoi, se făcu din nou tăcere.

— Prințesă, întoarce-te în apartamentele tale! — se rugă Miriam. Nu vrei să te conduc?

Salomeea șopti, halucinată :

— E tînăr profetul! Trupul lui gol e ca fildeșul, care lucește sub reflexele trandafirilor.

Se făcu iar tăcere.

De jos se ridica murmurul surd al poporului. Apoi glasul lui Ioan răsună din nou :

— Unde e păcătoasa în vestminte de argint, care s-a dat căpeteniilor asiriene, fiindcă ochii ei pofticioși au văzut tablourile din templele din Caldeea care au subjugat-o, făcînd-o să cadă înfrîntă sub izbucnirile patimei? Să se scoale din patul infamiei și să asculte cuvintele aceluia care a venit să netezească drumul

stăpînului și mai marelui său, silind-o să-și ispășească păcatele ! Și dacă nu simte căință, biciul aceluia care conduce lumea o va nimeri.

— E îngrozitor ! murmură Salomeea.

— Nu sta aici, prințesă, se ruga, înspăimîntată, Miriam.

Dar Salomeea nici nu mai asculta.

— Ce înspămîntători sînt ochii lui ! — murmură ea. Seamănă cu iadurile adînci în care sălășluiesc cu zmeii ! Seamănă cu lacurile negre, în care se ascunde soarele de seară.

— Sînt îngrijorată de tine, prințesă ! — se văită Miriam.

Dar Salomeea nu vedea decît pe bărbatul de jos, n-auzea decît glasul lui, care o tulbura profund.

— Ce slab e ! — șopti ea, alunecîndu-i din nou privirea spre el. Seamănă cu o statuie zveltă de argint și e candid ca lumina curată a lunii !

Ioan Botezătorul lăsă în jos brațele. Puterile păreau să-l părăsească.

Totuși, se mai ridică o dată, o singură dată și privi către palat :

— Fii blestemat, tirane, împreună cu toată casa ta !...

Murmurul înăbușit al mulțimii îi înghiți restul cuvintelor.

Profetul coborî de pe piatra pe care stătuse și sute de mîini se întinseră să-i atingă vestmîntul sumar, spre a-l duce la buze.

Soldații stăteau nemișcați înaintea porții. Poporul vedea aceasta și era uimit de puterea cuvintelor profetului, care-i paraliza pînă și pe ostașii aceștia cruzi și nemiloși. Mulțimea se pierdu pe una din străzi. Soarele apunea. O ultimă rază roșiatică pîlpîia deasupra acoperișurilor albe și se frînse ca un gest de adio în crestele de aur ale palatului. Apoi se făcu întuneric. Numai luna sta ca o seceră galbenă printre norii care goneau, goneau.

Salomeea se dădu înapoi, cutremurîndu-se. Intră tăcută în apartamentul ei, porunci slugilor, care o urmaseră sfioase, să tacă și se trniți în așternutul moale de mătase. Slujitoarele stăteau împrejurul ei, în așteptare. Nu mai văzuseră niciodată expresia aceea enigmatică, pe chipul alb al stăpînei. Ochii Salomeei, stele întunecate și umede, păreau duși în altă lume. Dar pe gura-i mică flutura un zîmbet însorit.

— Lăsați-mă singură ! — porunci ea, deodată.

Slujitoarele ieșiră, tăcute.

*

Erodiada era la rîndul ei culcată în patul nemaipomenit de luxos și acoperit cu blănuri prețioase. Părul ei era roșu, dar potrivit modei de atunci, era pudrat cu albastru. Toată făptura voluptoasă și plină de viață a reginei, care mergea treptat spre bătrînețe, era scuturată de o mare îngrijorare. Mîinile, încărcate cu biju-

terii, răsfrîngeau sclipiri vii ; din ochii ei țîșneau văpăi de ură și de răzbunare și mereu strîngea pumnii.

Cuvintele profetului o atinseră ca niște lovituri de bici. Și, pe deasupra, o cuprindea o furie nebună împotriva ezitărilor bărbatului ei, care n-avea curajul să distrugă pe nebunul acesta, care venise încă o dată s-o insulte.

Erodiada dăduse ordin slugilor să se depărteze, ca să nu vadă tulburarea de pe chipu-i fardat și nici furia care cuprinsese pe regina lor.

Unde era la ora aceasta Irod ? Dormea oare, în timp ce prin oraș se lăfăia insulta împotriva casei și soției sale ?

Perdeaua de purpură se dădu în lături și prințesa Salomeea lunecă, în sandale împodobite cu pietre scumpe, în încăperea iluminată magic de o candelă cu ulei parfumat, și-și ridică vălul. Erodiada căută țintă la chipul alb și ochii cu pleoape aurite ale fiicei sale și găsi în ele ceva, care făcu să-i amuțească glasul în gîtlej.

— Ce te aduce la mine, Salomeea ? întrebă ea, cu privirea cercetătoare, fără să se ridice din așternut.

Salomeea respiră adînc, măsurînd timp de cîteva secunde silueta frumoasei sale mame.

— Sîntem singure, mamă, — răspunse ea. Am venit să te întreb ceva.

Erodiada îi arătă un scaun scund, încrustat cu aur și fildeș.

— Arăți, ca și cînd ai fi văzut în noaptea asta o vedenie, Salomeea — murmură regina. Vreau să sper că n-ai ascultat cuvintele profetului acela din pustiu, care se bucură de prea multă vreme, de indulgența Tetrarchului?

Salomeea o privi tăcută cîtăva vreme, cu o expresie de copil, care trădă pe femeia de mîine.

— L-am auzit pe Iochanan, — zise ea, încet. I-ai ascultat și tu cuvintele, mamă?

Erodiada tresări ușor.

— Să nu mai vorbească proetul! Vorba lui e otravă, ochii lui sînt ca flăcările iadului!

— I-am văzut ochii, mamă! Erau îngrozitori! — șopti Salomeea, uitîndu-se în pămînt.

Mirosul uleiului parfumat umplu deodată camera.

— Asta te-a adus la mine, Salomeea? întrebă Erodiada, iscoditor.

Salomeea ridică ușor capul și regina se cutremură la privirea sfredelitoare a copilei.

— Am auzit cuvinte, mamă, care trădau lucruri îngrozitoare. Erau rostite de gura acelui bărbat și în grădină auzii santinelele repetîndu-le, — urmă Salomeea, cu glas stins.

Dar deodată își curmă vorba și privi pe regină pătrunzător.

— E adevărat ce se șoptește, mamă? Irod Antipa, tatăl meu vitreg, să-mi fi ucis părintele

pentru că-și aruncase ochii pe tine, soția fratelui său ?

Buzele senzuale ale Erodiadei se mișcară, sprîncenele-i se încruntară, dar nu răspunse absolut nimic.

— Vorbește, mamă ! — stărui Salomeea.

Erodiada își aruncă ușor pe ceafă capul pudrat.

— Voi ruga pe Irod să taie capul aceluia care va mai rosti acele cuvinte ! — scrîșni ea.

— N-ai nimic altceva să-mi răspunzi, mamă ? — întrebă Salomeea.

— Tatăl tău a murit în închisoare. Călăul l-a ucis, — murmură regina.

— De ce a murit de mîna călăului ? — stărui Salomeea, un fior trecîndu-i prin trupul fragil.

— Întreabă-l pe Irod Antipa, dacă ai curaj ! Eu nu știu — căută Erodiada să scape.

— A fost tata ținut prizonier zece ani, într-una din cazematele cetății ? urmă Salomeea. Așa spun ei, cînd cred că nu sînt auziți.

— Zece ani, — întări Erodiada, încruntată. Era vina lui, căci nu voia să se supună celui mai tare și ținea la tronul lui de rege, pe care i-l smulse Irod Antipa ! Să nu te ocupi de lucruri de astea, Salomeea. Ele nu sînt făcute pentru o fată. Irod Antipa ți-a fost întotdeauna un tată iubitor.

Pe buzele Salomeei susură un rîs subțire, argintiu. Ochii-i se aprinseră.

— Crezi că mă iubește, mamă ? — întrebă ea, în șoaptă.

Ochii lor se întîlniră și privirile li se înecară una într-alta.

— Știu că te iubește — zise în cele din urmă Erodiada.

— Și ești sigură că va îndeplini orice dorință a mea ? — urmă Salomeea, cuprinsă brusc de o vioiciune bizară.

— Vrei moartea profetului, care ne defăimează ? Cere-i-o ! — stărui regina, cu un gînd precis.

Salomeea sărise în sus, își întinse, ca presimțind o izbîndă, trupul zvelt, și un hohot de rîs îi destinse gura mică.

— Vreau să încerc dacă puterea mea e destul de mare, spre a face pe Irod Antipa, ucigașul tatălui meu, să danseze așa cum vrea prințesa Iudeii.

Erodiada sări în sus, geloasă.

— Ferește-te, Salomeea, de a încerca puterea frumuseții tale asupra bărbatului meu ! scrîșni ea. Ai putea să-ți greșești socoteala, căci Irod e un bărbat cu zeci de capricii și multe patimi ascunse.

Salomeea rîse înveselită și-și legănă cu voluptate șoldurile, într-un dans ușor, în timp ce ochii îi sclipeau.

O clipă după aceea, se opri și, acoperindu-și repede obrazul cu vălul, își duse mînuțele la piept.

Pe ușa cu draperie de purpură intrase Irod. Sta în fața ei în vestmînt cu broderii bogate, înghițind-o din ochi.

Se afla de cîtăva vreme în spatele draperiei. Venise la soția sa spre a-și da seamă ce impresie îi făcuseră noile insulte ale profetului. Rictusul fioros din jurul gurii îi dispăru, la vederea fiicei sale vitrege, și un zîmbet mieros îi luă locul.

— Ia te uită, prințesa ! — zise el plecîndu-se, în timp ce Salomeea se retrase la perete, dar cu ochii ațintiți asupra lui, prin vălul care, față de Irod, nu era decît o simplă cochetărie.

Se apropie de soția sa și o privi cercetător.

— Trimiseși după mine, regină ? întrebă el.

Privirea lui Irod se opri pe sprîncenele vopsite și încruntate ale soției sale.

— Voiam să te întreb cîtă vreme vei mai îngădui ca femeia care stă alături de tine pe tronul Iudeii, să fie defăimată de un nebun ? Sau n-ai auzit nimic de profetul care e din nou în Ierusalim ?

Irod Antipa se așeză pe scaun. Zîmbetul său era fioros și rece.

— Pot oare eu să opresc furtuna care vine din înălțimi ? — răspunse el. L-am gonit, dar el are poporul în spatele lui și s-a întors. Am face foarte bine să rîdem de izbucnirile lui, căci stăm prea sus, ca să-i dăm vreo atenție.

Erodiada sări ca mușcată de șarpe :

— Auzit-ai ce a spus ?

Tetrarchul dădu din cap și zîmbi.

— Am auzit totul și m-a distrat foarte mult, — răspunse el.

— Dar eu ? La mine, la regină nu te gîndești de loc ? Poporul se lasă prostit, îmi poartă ocara pe străzi ! Profetul merită moartea ! Pune să-l arcsteze și să-l execute !

Irod clătină capul și zîmbetul fioros nu-i dispăru de pe față.

— Poate că o voi face cînd va veni timpul, — zise el. Acum însă mă distrează să ascult ce mai spune omul din pustiu. Nu știi că el vede viitorul și știe care va fi sfîrșitul tău și al meu ? Nu e frumos ceea ce ne prezice. Dar și asta mă distrează. N-are decît să vorbească.

Erodiada tremura de ciudă.

— Îmi refuzi rugămintea de a aresta și executa pe profet ? — scrîșni ea.

Tetrarchul se ridică brusc ca și cînd l-ar fi plictisit ura pătimașă a soției sale.

— Ce crede despre asta prințesa Salomeea ? — întrebă el, zîmbind.

Fata se mișcă abia acum. Se apropie încet de Irod, aruncîndu-i o privire care-l făcu să se cutremure.

— Îmi vei împlini dorința pe care ți-o voi exprima ? — întrebă ea.

Glasul ei reținut, pătimaș, îl făcu să se cutremure, interior. Privirile lui dezmierdau făptura-i minunată, pe care vălurile o disimulau foarte puțin.

— Exprim-o, Salomeea, tu floare din Saron, floare a paradisului ! Și oricare ar fi, ți-o voi îndeplini.

Salomeea nu dădu importanță manifestărilor de gelozie ale mamei sale, care nu putea să uite, că-i refuzase cererea de a aresta pe Iaon.

Ochii ei negri se pironiseră pe Tetrarch.

— Atunci dă ordin ca Ioan să fie prins și adus aici ! O dorește Salomeea, căreia i-ai dat cuvîntul ! — murmură fata.

Tetrarchul făcu un pas îndărăt.

— Și tu, Salomeea ? Ce te privește profetul ?

Salomeea clătină capul și izbucni într-un rîs argintiu.

— Poate că vreau să încerc pe Irod Antipa, să văd dacă-și ține cuvîntul dat prințesei Iudeii, — zise ea. Sau poate că urăsc pe profetul Ioan !

Ultimele cuvinte fură spuse pe un ton aspru.

Regele se uită timp de cîteva secunde înaintea sa. Ceva îl reținea de a pune mîna pe profet, acum cînd poporul era în fierbere. Dar ochii Salomeii porunceau și ispiteau. Se plecă în fața ei și zise, scurt :

— Dorința îți va fi împlinită ! Chiar și ura ta îmi este prețioasă, Salomeea !

Cu o mișcare grațioasă, statura ei dreaptă se plecă în fața lui Irod, iar buzele Salomeii atinseră marginea vestmîntului brodat.

O asigurase că-i va procura jucăria capriciului ei. Dar nici el, nici înfrînta Erodiada nu bănuiau ce se ascundea în sufletul acestei copile precoce, copleșită de toate patimile Sudului, patimi care aveau să iasă la iveală într-o zi.

Irod Antipa își ridică de jos fiica, simțind în acest răstimp toată căldura trupului ei, și o conduse la soția sa.

— Îngăduiți-mi să dau ordinul înainte ca profetul să fi părăsit Ierusalimul — zise el.

Cu o privire arzătoare, care izbi pe Salomeea, ca o insultă, Tetrarchul se retrase.

Salomeea privi cîtva timp după el, fără să se miște. Apoi simți că mama sa îi strîngea mîna.

— Așadar și tu îl urăști? — îi șopti la ureche vocea răgușită a Erodiadei.

Salomeea părea că visează cu gîndul dus departe. Ochii ei mari și negri aveau o privire fixă.

— Eu... nu știu... mamă, murmură ea.

Albul dinților de fildeș i se zări și ea căzu, pe jumătate leșinată, în brațele Erodiadei.

•

Încă în noaptea aceea, soldații tăbărîră pe Ioan Botezătorul, pe care-l găsiseră într-un han sărăcăcios de la bariera Ierusalimului, și-l ares-

tară. Profetul stătuse acolo la lumina unei făclii, înconjurat de învățăceii săi, cărora le dădea sfaturi cum să-i împrăștie învățăturile prin țară.

Apoi îl cuprinsese oboseala și-și rezemase capul de zidul rece.

Refuzase mîncarea și băutura, iar în zorii zilei se gîndea să se întoarcă pe malul Iordanului.

Matei se ridică încetișor, făcînd semn celorlalți ciraci să părăsească bordeiul, căci nu era altceva în încăperea în care Ioan voia să-și petreacă noaptea.

Zgomote suspecte ajunseseră la urechea ciracilor, dar nu voiau să tulbure somnul dascălului, care de mult timp nu mai dormise decît o oră pe noapte.

Amaria și Manasse puseră mîna pe arme. Spre deosebire de dascălul lor, ei purtau sub vestminte săbii scurte.

Matei se întoarse imediat. Pe fața lui se putea citi groaza.

— Vin soldați de-ai lui Irod ! — zise el, cu glas înăbușit. Să sculăm pe dascălul nostru ca să fugă. De ceea ce ne-am temut n-am scăpat !

În timp ce Amaria și Manasse se postară la ușă spre a-și apăra învățătorul, punîndu-și în joc viața, Matei trezi pe profet.

Ioan deschise încet ochii. Ascultă, apoi răspunse calm :

— Au venit să mă arunce în închisoare. Îi aşeptam, căci destinul meu era hotărît, în cartea veşniciei.

Se ridică şi privi spre uşă. Îi văzu pe ceilalţi doi ciraci şi zări sclipirea armelor din mîinile lor.

Glasul său mai sună o dată, aspru şi poruncitor, spunîndu-le să-şi ascundă armele şi să nu facă nimic pentru a împiedica pe soldaţi să-şi îndeplinească ordinul.

Se aruncară la picioarele lui, rugîndu-l să le îngăduie să se sacrifice pentru dînsul.

El clătină din cap :

— Nu vă cer decît să mă ascultaţi !

Atunci îşi lepădară armele şi aşteptară, lipiţi de zid.

Paşii soldaţilor se auzeau tot mai desluşit ; un zornăit de săbii le lovi urechea.

— Mai ai timp, Ioane ! — îi şopti Matei. Cunosc o uşă în casa asta, pe unde poţi ieşi.

Dar Ioan clătină încă o dată din cap. Un zîmbet dispreţuitor îi flutură pe buze.

— Vreau să-mi îndeplinesc misiunea ca şi Celălalt care va veni după mine şi va fi mai mare, — zise el.

În uşă se ivi căpitanul soldaţilor, un centurion.

Poporul fricos pe care îl întîlnise în cale îi indicase, tremurînd, drumul către casa unde ar fi putut găsi pe profet.

Întrebă cu glas respicat :

— Tu ești omul pe care lumea îl numește Iochanan, profetul ? Care face minuni și botează în Iordan ?

— Eu sînt Ioan, răspunse profetul, calm.

Nici o urmă de mînie nu vibra în glasul său.

— Dacă vreți să mă legați, iată mîinile mele. Nu mă împotrivesc. Cruțați numai pe tovarășii mei. Ei n-au altă vină decît aceea de a-mi fi credincioși.

— Ordinul nostru e numai pentru tine, profete, — replică scurt, căpitanul. Numai cu tine are ceva de-mpărțit Tetrarchul. L-ai jignit peste măsură.

Ioan plecă ușor capul. Își întinse liniștit mîinile și soldații le legară cu funii.

— Înapoi la palat ! — porunci centurionul.

Unul din soldați luă o torță aprinsă și merse înainte.

Ioan Botezătorul făcu drumul cel lung pînă la palat, în mijlocul santinelelor, cu mîinile legate.

Cu toate că era noapte, vestea arestării sale se împrăștiase cu iuțeala fulgerului. Poporul se adunase în grupuri care murmurau și amenințau.

Dar Ioan îi privea tăcut pe toți și ei se dădeau sfios înapoi. Nu dorea să se verse inutil sînge. Era de ajuns sacrificiul persoanei lui.

Fu aruncat într-una din cazematele palatului, cum se găseau atîtea în curțile lui interioare.

Era închisoarea în care zăcuse regele ucis, tatăl Salomeii.

Aceasta mai stătu mult de veghe după ce căpitanul îi anunțase arestarea lui Ioan.

Se afla din nou pe unul din balcoanele încăperilor sale, care da în curtea închisorii. Nici o făclie nu ardea.

Numai luna își arunca razele spectrale pe zidul înalt, permițînd să se distingă cerul negru ce forma intrarea în cazemată.

Salomeea stătu multă vreme cu mîinile-i micuțe apăsate pe pieptul pătimaș și ochii ei erau pironiți pe curtea închisorii. Deodată o cuprinse un tremur ușor. Oare, glasurile ce-i ajungeau la ureche, nu rosteau ele blesteme? Nu tăcea nici acum profetul?

— Nu te bucura, Palestină, că biciul aceluia care te-a bătut s-a frînt. Va veni un altul și răzbunarea lui vă va distruge pe toți, căci din sămînța șarpelui s-a născut puiul zmeului.

Salomeea scoase un strigăt scurt și răgușit, și se întoarse, cu capul acoperit, în apartamentele ei.

CAPITOLUL III

ÎN CAMERA DE BAIE

În baia de marmoră a palatului, Salomeea își scălda trupul de fildeș.

Slujitoarele aruncau, cu ambele mîini, flori în bazinul cel mare, altele cîntau din harpe aurite și cimbale, îngînînd un cîntec lasciv.

Apoi prințesa ieși din apă, luată în brațe de slujitoarea ei favorită, Miriam, care o învălui în vestminte calde.

Trupul ei de fildeș, fu uns de mîini moi și părul negru, care-i cădea ca niște șerpi mici, pe tîmplele albe, fu împletit cu perle și susținut cu piepteni de aur. Culcată pe un pat acoperit cu blănuri scumpe, prințesa Iudeii oferea un tablou de o frumusețe tulburătoare.

Dar nu putu rămîne mult în starea asta de liniște ; sîngele îi fierbea, ca și cînd ar fi fost răscolit de otravă. Din gura ei ieși un sunet ușor, ca șuieratul unui șarpe întărîtat. Se ridică în picioare ; desculță, își încordă trupul cu forme minunate și întinse brațele în zornăit de brățări.

— Vreau să dansez ! Cîntați ! — exclamă ea.

Coardele harpelor răsunară, atinse în grabă de degetele înfrigurate ale slujitoarelor.

Salomeea dansă întîi legănat, apoi din ce în ce mai pătimaș. Deodată, un strigăt de spaimă

făcu să răsune sala de marmoră. Muzica încetă și slugile fugiră speriate.

Numai Slaomeea rămase împietrită, pe locul unde dansase.

Pe ușa, care se afla între două coloane de marmoră și care nu era utilizată niciodată, intrase un bărbat.

Apariția lui gonise pe slujitoare, căci nici un picior de bărbat nu trebuia să profaneze sfințenia acestor locuri. Acum sacrilegiul era comis. Irod Antipa era acela care avusese cinismul s-o facă. Cunoștea ușița aceasta din altă împrejurare, ivită cu ani în urmă, și în noaptea aceasta, a doua de cînd zăcea Ioan în temniță, sîngele lui clocotitor îl gonise s-o surprindă pe Salomeea, către care îl atrăgea o putere tulburătoare.

Se aruncă, cu brațele întinse, la picioarele Salomeii, cu un strigăt, care venea din adîncul pieptului său agitat.

— Salomeea ! Ființă fermecătoare, te ador ! — bolborosi el.

Acum oribila-i pornire era dată pe față. Salomeea știa că o patimă sălbatică cuprinsese pe tatăl ei vitreg. Și era doar bărbatul mamei sale !

Cînd ridică Irod capul, pe care-l ținuse plecat în pămînt, o văzu la cîțiva pași, înfășurată în văluri. Numai ochii ei negri, arzători, care îl priveau furioși, rămăseseră liberi.

— Irod Antipa, ai călcat în domeniul sfînt al încăperilor femeiești, — se auzi glasul ei prin desimea vălului. Nu se pedepsește oare cu moartea asemenea faptă ?

Tetrarchul se ridică. Purta în seara aceea un vestmînt bogat, brodat cu aur și argint, capul îi era încins cu un cerc de aur, bătut cu diamante, iar chipul îi era biciuit de patimă.

— Regelui i se deschid toate porțile, prințesă ! — zise el, și ea observă respirația lui agitată, — chiar și a ta. Noaptea era înăbușitoare și mă apăsa. Duhuri rele îmi goneau sîngele la tîmple : strigai după mîntuire. Numai tu mi-o poți aduce, Salomeea !

Ea rîse din nou sub văl : rîsul ei ciudat.

— Nu știi oare că te urăsc, Irod Antipa ?

El făcu un pas înapoi și păli.

— Gura ta mică rostește cuvinte ucigătoare, prințesă ! — zise el, gîfîind. De ce să mă urăști ?

— Poate pentru că e o toană de-a mea ! — răspunse ea, chicotind. N-ai pus tu să-l sugrume pe tatăl meu, după cum povestea oamenii palatului ?

Irod își mușcă, agitat, buza de jos.

— Taci, Salomeea ! Nu vorbi de el ! Dacă mă condamni, atunci indignarea ta trebuie să se îndrepte asupra mamei tale, care e mai vinovată decît mine !

— Poate că o urăsc și pe mama ! — zise ea.

— Ura și iubirea au aceeași putere! răspunse Irod. Dar eu vreau ca ura ta să dispară. Cere de la mine tot ce vrei, Salomeea, dar lasă-mă să privesc în ochii tăi. Să-ți sărut mîinile albe, ca niște fluturași în zbor, deasupra florilor.

De ce nu fugea Salomeea? De ce sta ţintuită locului?

— Mi-ai dat în mîini pe profet. Pot să dispun de el cum vreau? — întrebă ea, aproape în șoaptă.

— Poruncește și el va muri!

Și dacă i-aș reda libertatea?

— Asta n-o vei face. Gura lui nu va ști să-ți mulțumească. Își va întoarce fața de la tine cu dezgust și te va blestema cum o face și cu mine și cu mama ta.

— Să vedem! Am o rugăminte, vrei să mi-o îndeplinești?

— Ce aș putea să-ți refuz ție?

— Atunci dă-mi inelul cu rubin, din degetul tău. Inelul care ascunde puteri nebănuite, care deschide ușile închisorilor și stinge viețile oamenilor, — zise Salomeea.

Irod se uită buimăcit la ființa suprapămîntească și care ucidea în el orice forță de rezistență.

— Ce să faci cu inelul acesta, semn al puterii mele? — răspunse el. Nu e bine să se afle în mîinile unei fetițe... Ai putea face mult rău cu el.

— Șovăiești, Irod Antipa ? — zise ea, pe un ton batjocoritor. Așadar spusele tale erau vorbe goale, care se pierd în vînt ! Lasă-mă să plec !

Irod scoase inelul din deget.

— Ia-l, Salomeeo ! Nu l-am scos din deget, decît atunci cînd a fost să întăresc executarea unei osînde. Fă cu el ce dorești. Ucide, sau binecuvîntează.

Salomeea apucă grăbită inelul, de care erau legate atîtea morți. Executorul tuturor crimelor pe care le avea pe conștiință Tetrarchul. Același inel fusese trimis călăului, spre a ucide pe propriul său frate. Dar la fapta aceea fusese instigat de Erodiada. El ezitase multă vreme, pînă ce într-un moment de slăbiciune, lăsă să i se scoată inelul morții din deget.

Salomeea ținea între degetele-i albe obiectul acela îngrozitor, iar lumina cădea vie asupra pietrei scînteietoare. Sclipirea sîngeroasă o lovi în ochi, făcînd-o să tresară. Irod se apropiase de dînsa, întinzînd brațele s-o cuprindă.

Dar ea i se sustrase, abilă, cu același rîs biciuitor.

— Vreau să întrebuințez inelul pentru scoaterea lui Tigellinus din temniță ! — exclamă ea, rîzînd. Știu că mai este în viață, căci n-ai îndrăznit să-l ucizi.

Sprîncenele lui Irod se încruntară.

— Ce-ți pasă de romanul acela, de băiețandrul îndrăgostit, care trebuie să-și ispășească

nbeunia, plătind dacă nu cu viața, dar cel puțin cu închisoarea pe viață ?

— Poate că-l iubesc ! — zise Salomeea, aţîţîndu-l. Va fi liber încă în noaptea aceasta !

— Salomeea ! Nu mă face să turbez ! strigă Irod, ca un sălbatic. Dacă-mi apare vreodată înaintea ochilor, îl străpung cu sabia !

— Și dacă te opresc ? Dacă te rog, dimpotrivă, să-l silești să păzească, în calitate de căpitan, închisoarea profetului ? Așa vreau eu !

Irod își apăsă pumnii strînși, pe pieptul ce i se zbătea.

— Ești oare un demon, Salomeea, și eu îți sînt robit pe vecie !

Nici unul din amîndoi nu băgase de seamă că draperia ce despărțea baia de marmoră de încăperea femeilor, se ridicase. Regina Erodiada, roasă de gelozie, sta acolo tremurînd din tot trupul, de furie reținută. Din ochi îi țîșneau săgeți de ură distrugătoare :

— Pînă-n interiorul apartamentelor femeiești ai pătruns, Irod, nelegiuitule ! — exclamă ea, cu glas sugrumat. Dar eu veghez și-ți poruncesc să părăsești sanctuarul ! Aici se sfîrșește puterea ta. Blestem asupra ta și asupra poftelor tale criminale !

Irod rămase uluit, un moment, de apariția neașteptată a soției sale. Dar apoi își încrucișă mîinile pe piept.

— Lupți în zadar pentru dragostea pierdută, Erodiada. Eu nu mai simt altceva lîngă

tine decît plictiseală. Numai fiica ta Salomeea are dreptul să-mi judece greșala. Dar ea nu e supărată pe mine !

Erodiada se clătină, abia înăbușindu-și un strigăt de mînie.

— Ferește-te, Irod Antipa, să-ți ridici ochii asupra fiicei mele ! — exclamă ea. Ia seama, încă se mai mișcă zeci de brațe, la un semn al meu ! Gîndește-te la soarta fratelui tău.

Chipul Tetrarchului păli. Din ochi îi țîșniră săgeți de ură.

— Mă amenințI, Erodiada, tu care m-ai îndemnat la cea mai mîrșavă crimă, la fratricid ? — îi strigă el. Destul ! Știu acum că va trebui să mă apăr de uneltirile tale !

Cînd să iasă, observă că Salomeea și părăsise sala de marmoră, în timpul furtunoasei explicații, pe care o avusese cu soția sa. Deodată glasul sugrumat al Erodiadei îi ajunse la ureche :

— Ai dat Salomeii inelul morții. Ferește-te de grozăviile pe care le-ar putea face cu el ! Niciodată nu trebuie să mai vadă lumina zilei profetul Ioan, care a meritat de zeci de ori moartea, pentru defăimările sale. Și soarta ta atîrnă de aceasta, căci poporul din Ierusalim murmură îndeajuns și, dacă porfetul va mai păși o dată în mijlocul mulțimii, s-ar putea ridica o furtună împotriva ta și a domniei tale, care să ne mături pe toți. Ucide-l pe Iochanan

și aunci va fi strivită vipera care ne mușcă tălpile picioarelor !

Irod întoarse capul și privi batjocoritor pe femeia care-l îndemnase la atîtea crime.

— Profetul aparține Salomeii. Fiica ta l-a cerut, fiindcă-și dorea o nouă jucărie vie. Soarta lui e în mîinile ei ! Mă tem mai mult de Iochanan cel mort, decît de cel viu !

Spumegînd de furie, Erodiada rămase singură în sala pe care regele o părăsise brusc.

Nu trecu nici o oră și i se vesti lui Irod de către slujitorul său Assecau, un etiopian, cu fața rînjită, că arestatul Tigellinus a fost eliberat din închisoare și a părăsit palatul.

— Ce o fi vrînd să facă ? se întreba Irod, pe gînduri. Mă tem că profetul acesta consumator de lăcuste, îmi va fi mai primejdios decît romanul pe care îl aruncă asemenea unei jucării de care s-a plictisit ! Dar voi fi cu ochii deschiși și, dacă va călca pe urmele mamei sale, o distrug și pe dînsa ca pe tatăl ei.

Irod, Tetrarchul Iudeii, mai stătu mult pe gînduri în așternut și abia cînd se iviră zorile, închise ochii.

CAPITOLUL IV

NOUL PAZNIC AL LUI IOAN

TIGELLINUS ERA LIBER ! Paznicul care făcea și servicii de călău îi deschisese fără un cuvînt ușa închisorii, făcîndu-i semn să plece.

Romanul petrecuse zile de chin îngrozitor. Încăperea în care fusese aruncat era abia de cîțiva metri pătrați și se afla în fundul pămîntului stîncos al palatului.

Era silit să doarmă pe pietre și trupul său nedesprins cu rigorile, se chircea, cutremurîndu-se. În văgăuna aceea nu se afla nici o fereastră. Înainte se aduna apă acolo ; fusese însă îndreptată în altă parte. Aerul era încet, greoi și te sufoca. Hrana care i se aducea era stricată și proastă. Dar niciodată nu pusese vreo întrebare pazniculuí său și, la fiecare ivire a staturii lui herculeane, se aștepta să-i anunțe ceasul din urmă.

Era oare crima lui — de a-și fi îndreptat ochii spre prințesa Iudeii, care-l ispitise cu privirea ei deșteptătoare de nădejdi — atît de mare încît să moară pentru dînsa ?

Dar moartea nu-și ajunse ținta. Și acum i se deschideau chiar porțile închisorii. Era din nou liber.

În ceasurile grozave de încarcerare, dragostea lui pătimașă pentru Salomeea nu încetase. Culcat pe pămîntul rece, el repeta numele iubitei, în mijlocul frigurilor, care îl scuturau sălbatic. Și deodată, îi trecu prin minte ca un fulger, gîndul că ei îi datorează libertatea. Salomeea era destul de puternică să înduplece pe rege la iertare.

Pătruns de gîndul acesta, care-l tulbura din nou, Tigellinus rătăcea în noapte.

Arotbal, Sirianul, prietenul său credincios, da nopți întregi tîrcoale palatului și nu putuse afla mai mult decît că Tigellinus trăiește. Nu încercase să-l scape, căci puterea lui Irod era prea mare, ca să poată fi înfrîntă. Dar iată că cei doi prieteni se-ntîlniră în piața din fața palatului și lui Artobal nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Cine ți-a redat libertatea? întrebă el, zguduit de înfățișarea romanului.

Tigellinus cuprinse de gît pe prietenul său.

— Nu știu, — șopti el, cu un glas plin de melancolie. Poate că prințesa Iudeii!

— Tot te mai gîndești la dînsa? — întrebă Artobal, încrețind fruntea. N-ai vrut să ții seamă de prevestirile mele și ai dat mîna cu moartea. Ascultă șoaptele de pe străzile Ierusalimului. Salomeea, fiica Erodiadei, va călca pe urmele criminalei sale mame.

— Taci, Artobal! — strigă Tigellinus, torturat de vorbele prietenului.

Dar Sirianul continuă, fără să se sinchisească de mînia prietenului:

— Ocolește pe vrăjitoarea în vestminte strălucitoare, cu ochii vopsiți cu aur! Părăsește Ierusalimul. Eu te voi urma, căci mă tem că ți-e viața în pericol, cîtă vreme vei mai rătăci pe aici. Ochii prințesei ard sufletele, ca și ochiul mamei sale, care a făcut din Tetrarch ceea ce este astăzi: un tiran perfid.

Din fericire, nu-i auzea nici un spion cuvintele ; altfel, ar fi fost și viața lui în primejdie.

Tigellinus își dete pe spate capul cu ochii extaitci, și întinse dornic brațele.

— Atunci lasă-mă să pier în focul ochilor ei ! — murmurară buzele sale.

O patrulă de soldați de-ai lui Irod străbătea strada. Artoba[illegible] își atrase prietenul pe o stradă lăturalnică, tot părîndu-i-se că eliberarea romanului nu era decît o simplă înscenare amăgitoare.

Tigellinus s-ar fi putut folosi de ea, dacă ar fi plecat imediat. Dar era imposibil să-[illegible] hotărăști la așa ceva.

Rătăciră pe străzi, unul lîngă altul, depănîndu-și fiecare gîndurile.

De ce nu se întorsese romanul acasă, cu oamenii delegației, în vechea Romă unde-[illegible] așteptau onoruri și distincții la Curtea Cezarului ? De ce gloria armelor, pe care o prețuise mai presus de orice, i se părea, acum, neînsemnată, meschină ?

Rămase singur în Ierusalim dintre toți delegații romani. Se furișase de ei, în noaptea dinaintea plecării lor, rezemîndu-și fruntea de zidul rece al palatului regal.

Ceea ce-l reținuse și-l transformase, era Salomeea, cea mai frumoasă fiică a Iudeii, prințesa din palatul lui Irod. O singură dată o văzuse, și numai o clipă, în litiera ei. Poporul se da în lături dinaintea prințesei. Nu-

mai Tigellinus se oprise în drum. Curiozitatea îl împinsese să se uite în interiorul litierei, în care sta, înfășurată în văluri Salomeea. Îl văzuse și ea oare ?

Tigellinus avea cuvînt să creadă că da, căci zări deodată o mînă ca de copil, încărcată cu inele, cu unghiile vopsite în roșu. Mai văzu cum purpura fină a ferestrei se mișcă, zări un cap înfășurat în văluri, cu doi ochi sclipitori și, apoi... o mică floare căzînd.

Prințesa aruncase floarea, care zăcea în țărînă. Și, în clipa aceea, vălul de pe chipul Salomeii se dăduse în lături și Tigellinus zări fața albă ca laptele, a prințesei Iudeii.

Purpura din dreptul ferestrei căzu din nou și litiera își continuă drumul. Romanul rămase aiurit, privind în urma ei pînă se pierdu. Dar în țărînă zăcea floarea mică a prințesei... Nici nu băgă de seamă că poporul făcuse cerc în jurul floarei, uitîndu-se sfios la ea, ca și cînd s-ar fi temut să se atingă de un obiect căzut din mîna ei.

Pentru el însă, floarea aceasta însemna nădejdi amăgitoare. Îl făcea alt om.

Și, în seara aceea, dispăru, pentru a nu fi dus, de către ceilalți compatrioți, la vaporul care staționa în port, și care avea să-l depuie pe țărmul patriei sale.

Și astfel, Tigellinus romanul rămăsese în Ierusalim și sufletul îi aparținu, din clipa aceea, Salomeii, fiica Erodiadei.

Toate acestea îi treceau prin minte, în timpul cît însoțea pe Artobal, pe străzi lăturalnice.

Apoi cei doi prieteni luară o gustare modestă, în casa Sirianului. Artobal se uită cu grijă la chipul prietenului său. Nu mai era romanul mîndru, care nu-și plecase capul nici în fața lui Irod. O febră părea să-l consume.

— Odihnește-te, Tigellinus ! — îl rugă prietenul, după ce terminară masa. Îngăduie-mi să dau ordin slugilor să-ți pregătească așternutul.

Dar Tigellinus refuză, cu un zîmbet.

— Lasă-mă să mă duc în casa evreului Ibrahim, care mi-a oferit adăpost. Trebuie să fiu singur în noaptea aceasta, pentru a-mi regăsi liniștea.

Știa prea bine că liniștea aceasta dispăruse pentru totdeauna, dar nu voia să-și amărască și mai mult prietenul.

Toate rugămințile Sirianului fură zadarnice. Îl lăsă, deci, să plece, însoțindu-l doar o bucată de drum.

Gînduri negre îl chinuiau. Știa că nu-și va putea împiedica prietenul de la ceea ce-i era destinat. Se azvîrlea singur în brațele pierzării.

Dimineața, romanul se trezi o dată cu prima rază de soare. Se uită uluit în jurul său și nu-i venea să creadă că se află într-o încăpere luminoasă. Pe ușa deschisă se zărea baia, în care o slujitoare îl aștepta.

Hainele sale murdare și rupte dispăruseră. Pe un scaun roman, cu trei picioare, se afla un vestmînt de culoare deschisă. Abia atunci își dădu seamă de tot ce se petrece cu el. Sări în picioare, își îndreptă trupul tînăr și un val de sînge năvăli în obrazu-i palid. Își întinse brațele către lumina care potopea în unde de purpură acoperișurile, inundînd curțile, și o strălucire ireală i se ivi în ochi.

— Trăiesc ! Sînt liber ! O, prețios dar al zeilor ! Cine m-a scos din temnița îngrozitoare ?

O simțea prin toate fibrele ființei sale : Salomeea, prințesa Iudeii, se milostivise de dînsul, convingînd pe Irod să-l ierte. Se gîndi la ea și un nume îi scăpă, ca un geamăt ușor, de pe buze.

— Salomeea !

Tot dorul și toată dragostea ce-i umplea inima izbucniră în această chemare.

După ce își luă baia și se îmbrăcă în vestmintele cele noi, slujnica îi aduse o gustare îmbelșugată.

Ibrahim, gazda sa, căreia-i făcuse odinioară un serviciu prețios, pe care evreul bogat nu-l uitase, lăsase vorbă să-l scuze că nu se poate prezenta, fiind silit să părăsească orașul înainte de răsăritul soarelui, pentru niște afaceri.

Rezemat de marginea ferestrei încăperii sale luminoase, Tigellinus se gîndea dacă n-ar fi nimerit să se dusă la palatul lui Irod, să mulțumească personal, pentru grațierea sa. Se po-

vestea că Tetrarchul era vanitos și se complăcea adesea în postura de suveran iertător. Dacă n-ar fi fost Salomeea, Tigellinus ar fi părăsit, cu siguranță, orașul, în timpul nopții, cum îl sfătuise Artoball, dar așa îl cuprinsese dorința fierbinte s-o mai vadă, măcar de departe. Sau să întîlnească vreuna din slugile ei, prin care să-i trimită un cuvînt de mulțumire.

Dar nu ajunse să-și execute planul, căci pași soldățești se auziră în interiorul curții.

Să vie oare pentru el ? Să-l ridice din nou ? Îi părea rău Tetrarchului, sau fusese o greșeală ? Ar mai fi avut încă timpul să fugă. Dar romanul zîmbi mîndru. Nu ! Departe de el orice gînd de evadare. Un servitor evreu, bătrîn, intră în cameră și făcu o plecăciune.

— Trimiși de-ai lui Irod, vor să-ți vorbească, stăpîne.

— Să poftească ! — răspunse calm Tigellinus.

În cadrul ușii se ivi Ramon, unul din căpitanii gărzii palatului. El apăru în fața romanului, în ținuta de campanie.

— Te salut, Tigellinus ! — începu el.

— Fii bine venit, Ramon ! — îi răspunse Tigellinus, luînd o poziție militărească. Ce împrejurare te aduce de dimineață sub acoperișul gazdei mele Ibrahim ?

— Tigellinus din Roma — îi răspunse căpitanul, păstrînd o atitudine soldățească, — mă

trimite prințesa Iudeii, cu porunca să mă urmezi.

Romanul își simți inima bătînd sălbatic, iar obrajii palizi i se împurpurară. Salomeea îl chema. Ce fericire neașteptată!

Era prea încercat ca să nu știe să-și ascundă cea mai sălbatică bucurie, sub masca unei liniști stoice.

— Ce mai dorește de la mine, prințesa Iudeii, Ramon? Asta e tot ce ai să-mi spui?

Un zîmbet aproape disprețuitor se ivi pe buzele căpitanului.

— Cine poate cunoaște intențiile ascunse ale unei prințese frumoase, Tigellinus? — răspunse el. Prințesa vrea să intri în serviciul ei pentru atîta vreme cît va crede ea de cuviință. Dacă te codești, va trebui să mă urmezi ca arestat, căci Tetrarchul nu se-mpacă încă cu gîndul că ai fost pus în libertate.

— Și mai departe? — întrebă Tigellinus, cu pirvirea țintă la căpitan.

— Dacă vrei să primești propunerea, pe care o poți și refuza, căci patria ta e Roma, te vei îmbrăca în hainele militărești, pe care le-au adus oamenii mei, vei accepta armele țării noastre și vei veni să păzești, în calitate de căpitan, închisoarea, în care profetul Iochanan își așteaptă soarta.

Tigellinus auzise vorbindu-se despre acest Ioan, pe care-l numeau „Botezătorul". Unii oameni spuneau despre el că ar fi mult-aștep-

latul profet. Cu împunsături sîngeroase de scopion, flagela pe Irod și toată casa lui! Romanul știa și aceasta. I se împlinise oare destinul? Avea să fie trimis la moarte?

Ce ciudată idee din partea prințesei să trimită pe romanul Tigellinus ca paznic al profetului! Ce se ascundea oare sub dorința aceasta?

Tigellinus stătu o clipă cu capul plecat în pămînt.

— Cunoști gîndul ascuns al prințesei, Ramon? — întrebă el.

— Cine ar putea îndrăzni să-l pătrundă? Hotărăște-te!

Lupta ce se da în sufletul mîndru al romanului dură numai cîteva secunde. Avea două drumuri înaintea sa: înapoi în închisoare, sau în haine de căpitan, supus prințesei Iudeii, păzind închisoarea profetului.

Își aminti de cuvintele lui Artobal. Dar auzi ca din depărtări glasul ispititor al Salomeii. Și chiar dacă era un simplu capirciu al prințesei, încă făcea fericit pe sclavul ei.

Tigellinus se hotărî repede:

— Dă-mi armele, Ramon! Vreau să răspund chemării prințesei.

Pe buzele bătrînului căpitan al palatului, căruia nu-i plăcuseră niciodată prea mult femeile, se ivi un zîmbet ironic.

Se întoarse tăcut spre ușă și făcu un semn. Doi din soldații care așteptau în anticameră,

aduseră vestmintele și armele ce le purtau căpitanii lui Irod.

Douăzeci de minute după aceea, Tigellinus romanul părăsea, la dreapta lui Ramon, în vestminte asemănătoare cu ale acestuia, casa lui Ibrahim. De partea cealaltă a străzii se afla un bărbat.

Era Artobal, Sirianul, pe care-l mînase o neilniște ciudată, să-și viziteze prietenul, spre al întreba ce hotărîre luase. Cum îl văzu, făcu cîțiva pași îndărăt, speriat. Romanul, în uniformă de căpitan al lui Irod ? Ce se-ntîmplase?

În momentul cînd soldații îi trecură pe dinainte, se apropie și exclamă cu glas tare :

— Ce faci, Tigellinus ?

Prietenul se opri și Artobal nu avea să uite niciodată privirea pe care i-o aruncă.

— Urmez poruncii prințesei Iudeii, Artobal. Rămîi cu bine !

Apoi merse înainte cu căpitanul și soldații acestuia. Sirianul îl urmări multă vreme cu o privire tristă.

— O jucărie a Salomeii ! Nu-l voi mai vedea căci merge la pieire ! — murmură el, depărtîndu-se încet, trist, cu capul plecat.

Noaptea se pogorîse pe pămînt, cum cădea de ani și ani. Pe cerul albastru luceau stelele, și luna era ca un lac alb între norii plutitori. În curțile palatului regal era un aer înăbușitor. Vîntul care bătea din Liban, nu-și găsea drum printre zidurile imense.

Într-una din curțile mai mari decît toate celelalte, dar dosnică, o rază de lună lumina intrarea în cazemata în care zăcea Ioan Botetorul, care blestemase pe Irod și mai cu seamă pe soția acestuia, Erodiada.

Dar de ce ezita Irod să-l suprime, cum făcuse cu atîția alții? Numai un semn ar fi fost de ajuns ca fiorosul călău Narabot să stingă o viață. Dar semnul acesta întîrzia mereu.

Se șoptea prin palat că Irod pusese soarta profetului în mîinile micuțe ale prințesei și că Salomeea nu voia să-l ucidă.

Un nou căpitan fu numit ca paznic al profetului. Era romanul Tigellinus, care își lăsase patria și se devotase armatei lui Irod. Ooamenii clătinau din nou capul, șoptind cele mai urîte lucruri pe socoteala prințesei.

Două nopți trecuseră, de cînd romanul sta de pază, în curtea întunecoasă a închisorii, căci era foarte rar înlocuit și aceasta se întîmpla numai ziua. Nopțile le petrecea aici singur.

Din cînd în cînd, călăul cobora tăcut în cazemată spre a duce hrană celui închis. Dar apărea și dispărea tăcut. O tăcere care te îngrozea.

Tigellinus nu-i adresa nici un cuvînt. Disprețuia pe negrul acesta de statură herculeană, cu mîinile pătate de sînge și care executa crimele puse la cale de stăpînul său, ca o fiară fără conștiință și fără judecată.

Tigellinus auzea glasul care venea din adînc, al profetului. Mai cu seamă în serile cu lună, se ridica din profunzimi un cîntec straniu cu cuvinte îngrozitoare, distrugătoare. Romanul se da mai la o parte, nevoind să audă ocările și blestemele pe care le profera Ioan împotriva lui Irod și a casei acestuia. Îl chinuia necontenit întrebarea :

— Cînd va veni oare prințesa Salomeea, să respir parfumul gurii sale și să ascult sunetul dulce al glasului ei ?

Frigurile dragostei continuau să-i ardă sufletul, ba chiar se măreau din zi în zi. De cînd luase în primire postul cel nou, pe care, în alte împrejurări l-ar fi socotit ca o rușine, nu văzuse nici pe Tetrarch nici pe prințesă. Și, totuși, era convins că ea va veni cîndva să-l facă fericit. Fie chiar cu un cuvînt dătător de speranțe. În noaptea aceasta dorința lui părea să se îndeplinească.

În palat se făcuse de mult tăcere. Nu se auzea nici un zgomot din curțile unde stăteau de obicei soldații, distrîndu-se în felul lor simplu.

O lumină palidă cădea pe dalele de piatră, luminînd gaura întunecoasă a cazematei.

Tigellinus se rezemă, visător, de palierul de piatră, care înconjura intrarea. O ușă se deschise dinspre palat, în timp ce intrarea principală rămase închisă.

Două picioare mici, strînse în sandale încrustate cu pietre scumpe, se iviră în noapte, furișîndu-se în curtea întunecoasă. O slujitoare le urma.

Prima făptură era voalată. Dar vălurile nu erau decît nouraşi subțiri în jurul siluetei fine.

Romanul tresări. Respirația i se îngreună.

— Salomeea ! — murmură el, cu glas sugrumat.

În sfîrșit ! În sfîrșit, venea. Făptura înfășurată în valuri ușoare se apropie, legăîndu-se.

— Tu ești, Tigellinus ? — auzi romanul glasul ei plin de patimă înăbușită.

Căpitanul căzu în genunchi.

— Ai venit, în sfîrșit, prințesă, să-ți faci fericit sclavul ! Viața și libretatea mea le dăruiesc ție ! Le poți lua pe amîndouă înapoi, dar fericește-mă cu o privire a ochilor tăi ! — murmură în neștire romanul.

I se păru că aude un chicot ușor, sub văl. Dar văzu, totodată, pieptul fraged ridicîndu-se și coborîndu-se, auzi și clinchetul ispititor al salbelor de aur, care împodobeau gîtul și pieptul Salomeii, și nu-i trebuia nimic.

— Vin să-ți cer un serviciu, Tigellinus, — răsună glasul ei, tremurător. Mi-l vei îndeplini?

— Tot ce dorești, prințesă ! Vrei să mor pentru tine ?

— Nu vreau moartea ta ! Tetrarchul ți-a redat libertatea în urma rugăminților mele. Nu uita aceasta !

— Niciodată nu va pieri din mintea mea ! Am meritat moartea, fiindcă mi-am ridicat ochii la tine, floare a lumii !

— Atunci ascultă ce doresc : Aceasta e gaura întunecoasă, închisoarea omului pe care poporul îl numește „profet“ ?

— Da, aici e Ioan Botezătorul, în fundul temniței ! răspunse Tigellinus. Dar ce vrei cu omul acesta care blestemă pe Tetrarch și pe soția sa ? El va fi desigur pedepsit cu moartea ...

— Poate ! — răspunse Salomeea. Dar îl văzuși, Tigellinus ?

— L-am văzut, prințesă, și mi-am întors ochii de la dînsul, căci privirile lui sînt pline de mînie. El știe să citească în adîncul sufletelor noastre și să osîndească păcatul.

Respirația Salomeii devenea din ce în ce mai precipitată.

— Vreau să văd pe profetul acesta, pe care oamenii îl laudă că n-a fost atins de nici o femeie, că ne urăște sexul ! Să se aducă făclii !

Romanul se dădu cu un pas înapoi și o privi îngrozit.

— Ceea ce ceri tu, prințesă, nu se poate, — răspunse el, cu glas implorător. Tetrarchul a interzis cu asprime, oricăror priviri omenești, vederea profetului arestat. Numai paznicul și călăul Narabot au dreptul să-l vadă.

— Atunci adu la cunoștință lui Narabot porunca mea.

— Tigellinus făcu un gest rugător.

— Nu stărui, prințesă ! Ochii acestui om sînt scorpioni. Și înspăimîntător îi e glasul, chiar cînd sună din adîncuri. Te rog, părăsește locul acesta ! Picioarele tale fine și privirile-ți de aur nu trebuie să întîrzie mai mult în locurile de groază, în care ne aflăm.

Salomeea se răsti furioasă :

— Nu spuneai că-mi vei îndeplini orice dorință, romanule ? Acum îți poruncește prințesa Iudeii. Vreau să văd pe profet la lumina torțelor !

Tigellinus șovăi. Inima îi bătea cu putere. Din toată ființa aceasta zvelă, înfășurată în văluir, se desprindea ceva neliniștitor, care-i strîngea inima. Voia oare să se desfete la suferințele celui închis ?

— Te codești, Tigellinus ? — se auzi din nou de sub văl glasul sfredelitor.

Palatul cu numeroasele-i curți era învăluit în întuneric. Nici o rază de lumină, în afară de aceea a lunii, nu se răsfrîngea asupra găurii întunecoase ce servea de intrare în temnița lui Ioan.

Deodată, din adîncuri sună glasul profetului:

— A sosit vremea pe care am proorocit-o. Acela căruia eu i-am pregătit calea se află la porțile Ierusalimului. El va fi Regele lumii și va pedepsi pe păcătoși.

Salomeea se cutremură de voluptate.

— Să se aducă făclii, Tigellinus ! Ezitările tale le pot împrăștia cum împrăștie vîntul o frunză ! Iată inelul Tetrarchului ! Nu-i cunoști însemnătatea și puterea ?

O mînă mică și albă se ridică în aer. Pe unul din degete strălucea inelul lui Irod, care hotăra de viața și moartea supușilor.

Tigellinus cunoștea inelul acesta. Se vorbea mult despre el la Palat. Înțelese că n-are altceva de făcut decît să se execute. Se plecă deci. Păși spre poarta care se afla în zid și bătu în ea de trei ori.

Poarta se deschise. În partea cealaltă se aflau soldații. O lumină roșie se întrezărea prin deschizătura ei.

— Aduceți făclii ! — zise el, cu glas frînt. Poruncește prințesa :

Și se dădu în lături. Doi soldați apărură în prag, avînd în mîini făclii aprinse, și se așezară de o parte și de alta a zidului.

Curtea interioară fu inundată de o lumină roșie. Sfîrîind căzeau pe pămînt scîntei izolate.

— Vreau să văd pe profet ! — zise din nou poruncitor Salomeea.

Tigellinus scrîșni din dinți și coborî pînă la jumătate în beciul întunecos al temniței. O bănuială îngrozitoare îl cuprinsese. Lupă împotriva ei, cu toată patima distrugătoare de care era cuprins. Trebuia însă să se supună. Salomeea aștepta nemișcată. Se auzi glasul puternic al lui Tigelilnus :

— Narabot, prințesa Iudeii vrea să-i aduci pe profetul închis. Poartă în deget inelul Tetrarchului !

Se auzi un mormăit neînțeles. Romanul ieși și se rezemă pe marginea de piatră a închisorii. Ochii lui erau ațintiți asupra prințesei care aștepta învăluită în văpaia roșie a făcliilor.

Din adînc se auzi un zornăit de lanțuri și o ușă de metal, care se deschidea. Trecură cîteva minute într-o tăcere apăsătoare. Romanul mai încercă să spună cu glasul sugrumat :

— Pleacă de aici, prințesă ! Dacă ochii tăi vor întîlni pe omul acela, se va întîmpla o catastrofă !

Salomeea nu-i răspunse decît cu un chicotit batjocoritor, de sub văl.

Din gaura întunecoasă ieși încet un cap încadrat de bucle bogate, cu ochii sclipitori și umeri pe jumătate goi. Salomeea nu se clinti din loc, dar scoase un strigăt ușor, asemenea gunguritului porumbeilor îndrăgostiți.

Ioan Botezătorul se afla în fața ei.

CAPITOLUL V

ERODIADA ÎȘI FACE DE CAP

SOLDAȚII rămaseră nemișcați cu făcliile aprinse în mîini. Puțin le păsa lor de executarea unui ordin nocturn. Cu o mișcare ușoară a

mîinii, Salomeea dădu în lături vălul, și chipul ei alb, îmbujorat de o căldură interioară, ieși la iveală. Miriam, sluga ei devotată și tovarășa de jocuri, căzu în genunchi în fața stăpînei, acoperindu-și capul cu basmaua.

Ioan păși pe piatra de deasupra cazematei. Statura lui rămăsese zveltă, neîncovoiată de martiriul închisorii. Lumina făcliilor îi arunca raze roșiatice pe fața cu ochii arzători. O îmbrăcăminte sărăcăcioasă, din păr de cămilă, îi atîrna pe umeri. Era desculț. La spatele lui apăru călăul Narabot, care sta drept, fără să rostească un cuvînt, cu sabia scoasă. Buzele Salomeii se mișcau nervoase în timp ce ochii-i se plimbau lacomi pe silueta zveltă a Botezătorului.

— Carnea lui trebuie să fie rece ca fildeșul, ca apa unui lac în lumina lunii, — murmură ea. Vreau să-l privesc de aproape !

Făcu doi pași către locul unde sta nemișcat Ioan.

Privirile lor se încrucișară și Salomeea tresări.

— Prințesă ! Prințesă, — se rugă Miriam înfricoșată, dar nici nu fu auzit.

— Cine e femeia aceasta care mă privește cu ochi atît de sclipitori ? — exclamă el. De ce mă privește ? Nu știu cine este ! Să plece, căci nu vreau să vorbesc cu dînsa.

Salomeea își apăsă pieptul cu mîinile, pe care se prelingea lumina făcliilor, ca un fir subțire de sînge.

— Sînt Salomeea, prințesa Iudeii, răspunse ea, cu zeci de ispite în glas.

Brațul gol al lui Ioan se ridică amenințător și ochii îi sclipiră, de plăceri distrugătoare.

— Pleacă de aici, fiică a Babilonului ! Nu te apropia de alesul Domnului. Păcătoasa ta mamă a umplut cu fapte fioroase lumea, și strigătul victimelor sale a ajuns pînă la urechile Domnului !

Salomeea se cutremură, dar nu de groază. Niciodată nu simțise un fior atît de plăcut.

— Vorbește înainte, Ioane ! — exclamă ea. Glasul tău mă îmbată.

Tigellinus strînse pumnii, cuprins de o gelozie nebună, și-și mușcă buzele pînă la sînge. Dar nu mai îndrăznea să vorbească.

— Acoperă-ți fața cu vălul, tu fiică a Sodomei ! — mai sună odată glasul Botezătorului. Pune-ți cenușă pe cap și fugi în pustiu, unde te așteptă Fiul Domnului.

Salomeea se plecă din nou.

— Cine e Fiul Domnului, Iochanane ? Îți seamănă ție ca frumusețe și energie ? — șopti ea, cu glas sugrumat de emoție.

— În lături ! În lături ! — o respinse profetul, scîrbit. Aud aripa morții fîlfîind în palatul tatălui tău ! Se apropie vremea cînd omul acesta, încărcat de păcate, va muri drept pe-

deapsă în vestmîntul său de argint, pe care dușmanii i-l vor smulge de pe trup, rîzînd batjocoritor.

Se făcu o tăcere penibilă. Nici soldații nu mai îndrăzneau să respire.

— Iochanan ! — se auzi glasul tremurat al Salomeii, care rupse tăcerea.

Profetul se uită în gol.

— Cine mă cheamă ? întrebă el, cu gîndul dus departe.

— Carnea ta e tare ca fildeșul, albă ca zăpada, care scoboară din munții Iudeii, în vale. Buzele tale, de pe care scîrnește mînia, sînt ca trandafirii din grădinile regilor din Arabia. Lasă-mă să-ți ating trupul sfințit !

Nu mai știa oare prințesa ce vorbea ? Totul în jurul ei părea că se năruie în fața ochilor acestui om ciudat, acestui om-minune.

Ioan se scutură de dezgust.

— Nu-mi vorbi ! Nu vreau să te ascult, căci din femeie s-a născut păcatul. N-aud decît cuvintele Stăpînului meu, care vine din Samaria și va bate la porțile palatului !

Salomeea făcu un pas înapoi și strigă, cu glas plin de ură :

— Trupul tău e îngrozitor. Îl disprețuiesc. Îmi pare trupul unui lepros ! Dar îți iubesc părul, Iochanan ! E negru ca nopțile lungi. Lasă-mă să ți-l ating !

Dar profetul întinse mîna autoritar :

— Să nu te apropii de mine, fiică a Sodomei ! Nimeni nu trebuie să atingă templul Domnului !

Fiori o trecură pe Salomeea.

— Nu, am mințit ! — strigă ea. Îți urăsc și părul. E ca șerpii negri, care se încolăcesc în jurul gîtului tău ! Dar îți iubesc gura, Iochanan. Gura ta e ca o fîșie de purpură, pe un turn de fildeș ! Gura ta e o ramură de mărgean ! Seamănă cu chinovarul, pe care-l găsesc Moabiții în minele din Moab și-l aduc regilor ! Nimic în lume nu e atît de roșu ca gura ta. Vreau să sărut, Iochanan, gura aceasta dojenitoare, caldă.

Un strigăt înăbușit se auzi dinspre locul unde se afla Tigellinus.

— Nu-i spune asemenea lucruri, prințesă ! Nu mă înebuni ! — strigă romanul, ai cărui ochi înotau parcă în sînge.

Salomeea nici nu-l băga în seamă.

— Viața ta e în mîna mea, Iochanan, — îi șopti ea, cu glas tremurat de patimă. Uite, am aici inelul morții, care aparține Regelui !

La o mișcare a mîinii ei, inelul sclipi fosforescent prin întuneric.

— Vei fi liber să pleci, fără ca nimeni să te oprească. Dar deschide-ți buzele, care nu știu decît să blesteme ... binecuvîntează-mă, Iochanan !

Ioan Botezătorul părea că se înalță. Pe fața lui palidă se citea o mare indignare.

— Fiică a rușinii, — exclamă el, — numai un singur om te poate scăpa din mocirla sîngeroasă în care zaci ! Du-te și caută pe Fiul Domnului ! Îl vei găsi într-o luntre pe lacul Genezaret ! Îngenunche în nisip și slăvește-l ! El se apropie de toți acei care îl cheamă.

Iar eu mă voi ruga pentru iertarea păcatelor tale !

— N-auzi că te vreau pe tine ? Numai pe tine, Iochanan ! — strigă Salomeea, întinzînd brațele ei albe, ispititoare. Ferește-te de răzbunarea mea. Îți dăruiesc viața ;

— Și eu disprețuiesc darul oferit de mîinile tale păcătoase ! Fii blestemată, fiică a Erodiadei ! Nu vreau să te mai văd. Am oroare de tine !

Și întorcîndu-i brusc spatele, coborî în adînc.

— Prințesă, porunciți să-l omor ? — se auzi glasul aspru al călăului.

Salomeea sări în sus, ca mușcată de o viperă.

— Vai de tine, dacă mîinile tale murdare vor atinge trupul lui sfințit ! — strigă ea, amenințător.

Narabot, călăul, se strecură, sfios, în groapa întunecoasă, care înghițise cu cîteva minute înainte pe Ioan.

Salomeea se azvîrli pe marginea cazematei.

— Iochanan, — sună sălbatic strigătul ei, — nu mă mai auzi ? Vreau să-ți sărut gura !

Răspunsul veni ca din depărtări :

— Fii blestemată, fiică a Erodiadei !

Salomeea se retrase gîfîind, dinții ei albi se înfipseră în buza de jos și o flacără primejdioasă țîșni din ochii ei negri.

În clipa aceasta era mai frumoasă ca oricînd. Tigellinus, care fusese smuls, cu o mînă brutală, din paradisul celor mai frumoase nădejdi ale sale, care cunoscu brusc firea Salomeii, a acestui demon cu chip de femeie, scoase un strigăt și se aruncă, cu sabia scoasă, asupra prințesei.

— Dacă-mi calci iubirea în picioare, prințesă a Iudeii, dacă toți nu sîntem decît niște jucării în mîinile tale, care ne sfîșie inimile cu o crudă voluptate, apoi mori de mîna unuia care și-ar fi dat viața pentru tine ! Zeii mă vor ierta că am distrus un demon !

Sabia de oțel sclipi în lumina făcliilor.

Toate acestea se petrecură atît de repede, că soldații nici n-avuseră timpul să-l oprească.

Totuși, lovitura dătătoare de moarte nu căzu. Țintuit de privirea Salomeii, care se-ndreptase către ei, fără să schițeze un moment gestul fugii, Tigellinus se dădu îndărăt. Brațul îi căzu moale, în jos. Încă o dată îl înfrînsese privirea acelei ființe seducătoare.

— Dă-mi moartea, prințesă ! — bolborosi el.

Salomeea se pregăti să plece, clipind, triumfătoare, din ochi, și trăgîndu-și vălul peste obraz.

— Ce mai eşti tu pentru mine acum, Romane ? O insectă supărătoare, pe care o disprețuiesc.

Tigellinus tresări, sub această insultă neașteptată, dar puterea de a se mai arunca asupra ei dispăruse. Cînd își veni în fire, Salomeea plecase.

Soldații își aruncară la pămînt torțele stinse și plecară, fără o privire pentru căpitanul lor, a cărui soartă părea pecetluită.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd veniră să-l aresteze, îi găsiră armele pe marginea cazematei. Dispăruse.

Își dădură seama că chemarea lui ca paznic al profetului nu fusese altceva decît o nouă cruzime a Salomeii, care vroia să se desfete la chinurile lui.

Ura pe profet și-l admira în același timp pentru îndrăzneala de a fi arătat prințesei disprețul său, așa cum nu i-l arătase nimeni altul, și pentru că preferase să se întoarcă în închisoare, decît să fie o jucărie în mîna unei femei, stricate înainte de vreme.

•

În curtea palatului lui Irod așteptau, de multă vreme, ciracii Botezătorului, care fuseseră aleși de popor să meargă să ceară Tetrarchului grațierea profetului. Se știa că nu fusese încă executat. Părea într-adevăr, că Irod

nu-ndrăznește s-o facă, deși faptele lui atîrnau mai greu decît ale multora care fuseseră pedepsiți cu moartea.

În cele din urmă, Tetrarchului îi făcu plăcere să primească delegația ciracilor. Sub conducerea lui Amaria și Manasse, zece oameni venerabili păsiră în sala de audiență, ai cărei pereți de marmoră erau acoperiți cu un strat de aur pur.

În vestminte exagerat de bogate, Irod sta pe tron, avînd în mîna dreaptă sceptrul de aur. În jurul lui se aflau curtenii și garda, de asemenea în haine bogate. Erodiada lipsea de astădată, renunțînd să mai audă gemetele și vaietele din zilele de audiență, care nu mai prezentau pentru ea nimic nou.

Irod aținti o privire bănuitoare și răutăcioasă asupra oamenilor care se aruncară la picioarele sale. Nu mai avea încredere în nimeni de cînd îi prezisese un bătrîn vrăjitor chaldeu că va cădea victima trădării.

Bătrînul acela, silit să arunce o privire în viitor și care nu făcuse altceva decît să spuie ceea ce văzuse ochiul său de profet, plătise proorocirea cu viața, căci Irod Antipa vroia să fie sigur că, în afară de el, nimeni nu va fi auzit proorocirea. Bărînul vrăjitor muri eroic, fără să scoată un geamăt. Poate că-și cunoștea viitorul și știa că se împlinise și cu el, ceea ce hotărîseră zeii.

De atunci, Irod supraveghea în taină pe toți din jurul său, trimițînd spioni în toată țara. Cum îi părea cineva suspect, acelea pierea numaidecît.

N-avea încredere nici în soția sa. Doar știa prea bine în ce împrejurări fusese a lui, după ce-l făcuse să-și arunce fratele vitreg în închisoare, spre a-l da, apoi, pe mîna călăului. Tot atît de ușor cum își ucisese primul bărbat, putea să-l trimită și pe el pe lumea cealaltă, cînd i-ar veni bine.

Dar Erodiada era tot atît de șireată ca și el. Se plictisise de mult de Irod și ar fi făcut-o ușor, dacă n-ar fi știut că el reprezintă puterea.

De altfel, îl înșela cu alți bărbați în chip nerușinat și faptele ei erau cunoscute în toată țara. Dar ea rîdea și-și bătea joc de toți.

E drept că se gîndea cîteodată, la un alt Irod, care fusese odinioară pe tronul Tetrarchilor Iudeii, un străbunic al actualului ei bărbat. Avusese și acela o regină, pe care o iubise întîi nebunește, pînă într-o zi, cînd bănuind că vrea să domnească singură, o dădu pe mîna călăului.

Era povestea lui Irod și a Marianei! Dar Erodiada vroia să fie mai deșteaptă decît aceia. Cum s-ar fi ivit vreo primejdie pentru dînsa, nu s-ar fi silit să-și înlăture bărbatul. Nu degeaba se bucura ea de devotamentul neprecupețit al cîtorva curteni, care ar fi tras fără

șovăire pumnalul împotriva regelui, dacă ar fi poruncit Erodiada.

Irod cunoștea perversitatea soției sale și tot ce-și șoptea poporul, dar nu izbutise încă s-o prindă asupra faptului. Însă, această continuă suspiciune și pîndă îi răpiseră tihna, îmbolnăvindu-l sufletește.

Cînd se prezentă delegația ciracilor lui Ioan, bănuială că ar putea cădea victima unui atentat, îl cuprinse din nou.

Bieții oameni care se plecau smeriți în fața lui erau sfredeliți de privirile sale cercetătoare, spre a vedea dacă nu cumva avea vreunul un cuțit ascuns sub haină.

Dar își dădu curînd seama că pe oamenii aceștia nu-i îngrijora decît viața profetului și nu se gîndeau nicidecum la crimă.

Îi ascultă, cu un zîmbet înghețat pe buze. Îi știuse de mult în curte dar abia într-un tîrziu catadixise să-i primească. Din cuvintele lor nu reieșea pic de mînie. Se rugau numai pentru viața profetului, care era renumit pentru minunile sale.

— Redă-i viața și libertatea, Măria Ta ! — imploră Matei. Iochanan e sfințit de Domnul ! Moartea lui ți-ar aduce nenorocire ție și întregii tale familii ! Dacă-i redai libertatea, blestemul din gura lui se va transforma în binecuvîntare !

Se asociară și toți ceilalți la rugămintea aceasta, aruncîndu-se cu fața la pămînt, pe marmora aurită a încăperii.

Irod își plimbă privirea asupra oamenilor care tremurau, și zîmbi satisfăcut. Îi plăcea să vadă tîrîndu-se la picioarele sale oameni înfricoșați.

Și, în clipa aceasta hotărîtoare, se miră și el că mai lăsase în viață pe Ioan, care-i adusese insulte atît de grave.

Îl ispitea oare să golească pînă la fund cupa izbînzii sale ? Sau să fi fost numai teama nemărturisită de a ucide și pe făcătorul de minuni, ca pe alții, care i se împotriviseră ?

Nici un om nu și-ar fi permis să insulte în așa chip casa regală. Totuși, dacă moartea lui Ioan s-ar afla, s-ar putea produce o răscoală. Și de eventualitatea aceasta se temea grozav Irod, căci n-avea încredere nici chiar în armata sa. Plecă încet capul pomădat, și un zîmbet sarcastic i se ivi pe buze.

— Mă asigurați că dascălul și sfîntul vostru își va ține gura dacă-i voi deschide porțile închisorii ? — întrebă el.

Ciracii se uitară unul la altul, buimăciți, căci cunoșteau prea bine firea suveranului lor.

— Iochanan vorbește cu glasuri tainice, care vin din adîncul sufletului său, răspunse Matei. Nu rostește el acele cuvinte îngrozitoare care îți jignesc auzul. Dumnezeu îl silește să vorbească așa și nu altfel. Iartă-l ! Își va da seama că-ți datorează recunoștința și într-o zi va binecuvînta.

Irod zîmbi din nou.

— Puteți să-mi garantați această binecuvîntare ? — întrebă el, ironic.

Ciracii tăcură, plecîndu-și privirile în pămînt.

— Bine, — zise Irod, după un răstimp. Mă voi mai gîndi. Tu, Matei, vei rămîne aici în palat și un paznic te va conduce la profetul tău. Spune-i că e liber, dacă obține binecuvîntarea întregului popor, pentru mine și casa mea.

Și, zicînd acestea, se ridică uitîndu-se îngîmfat împrejurul său.

— Nu e oare dreaptă sentința aceasta ? Spuneți ! Pun libertatea și viața profetului în propria lui mînă.

După aceasta făcu un semn, prin care dădea a se înțelege că audiența era terminată.

— Conduceți-l pe Matei la cel închis ! — porunci el. Iar ceilalți să părăsească palatul !

Porunca fu executată pe loc, fără să li se dea măcar timpul să-și ia între ei rămas bun. Soldații îi goniră în curte și din curte în stradă. Iar Matei fu condus spre închisoare.

În locul lui Tigellinus, pe care nu-l mai găsiseră nicăieri, se afla acum un alt căpitan de gardă la cazemată. O bătaie puternică în capacul de piatră aduse pe Narabot, călăul, la suprafață.

— Condu pe omul acesta la profet ! — ordonă căpitanul. E porunca Tetrarchului. Vrea să vorbească cu deținutul.

Narabot clătină, tăcut, capul.

Matei se uită îngrozit la gaura întunecoasă în care nu pătrundea lumina nici în timpul zilei. Coborî cu greu. Călăul deschise o ușă de bronz, care da într-o firidă și iată-l în fața lui Ioan, care nu-l recunoscu, din pricina întunericului.

— Cine ești tu, care-mi tulburi singurătatea ? întrebă el.

— Sînt Matei, învățăcelul tău, — răspunse bătrînului, căzînd în genunchi în fața profetului, copleșit de emoție.

Călăul se retrase, trîntind ușa.

Matei rămase singur cu profetul pe care-l adora și pentru viața căruia tremura. Dar simțea că trebuie să-și lase nădejdile, căci Ioan nu-și va da niciodată binecuvîntarea, omului pe care-l urmărea cu blestemul său. Încercarea aceasta era un joc crud al fățarnicului și vanitosului Irod, care vroise să pară blînd și drept.

Matei simți mîna profetului pe capul său și auzi în șoaptă o binecuvîntare. Glasul lui suna acum cald și duios, cu totul altfel decît atunci cînd vorbea mulțimii, la lumina zilei.

Bătrînul începu să vorbească de grija și de teama ciracilor pentru viața lui. Îi spuse că au fost la Irod, comunicîndu-i și răspunsul pe care l-a obținut.

— Se teme de tine, dascăle, — încheie Matei. Am văzut-o din tresărirea buzelor sale și din tremurul cuvintelor. Dar nu îndrăznește

să-ți redea libertatea pînă ce nu-ți vei schimba blestemul în binecuvîntare.

Bătrînul tăcu. În temniță se făcu o liniște apăsătoare. Apoi Ioan zise liniștit :

— S-a îndoit vreodată de mine unul din voi toți care m-ați urmat chiar în pustiu ? Credeți vreunul, că Ioan ar putea să se trădeze pe sine, spre a-și salva viața ? Află dar, Matei, că Salomeea, fiica desfrînțatei Erodiada, mi-a făgăduit viața și libertatea, în virtutea unui inel. Aș fi putut să mă duc unde aș fi vrut. Dar m-am întors de bună voie în închisoarea mea, la ușa căreia pîndește călăul. Vrei să știi pentru ce am făcut-o ? Fiindcă vroiam să-mi rămîn credincios mie însumi. Păcătoasa prințesă a Iudeii și-a ridicat ochii ei auriți către mine. Eu nu trebuie să mă ating niciodată de o femeie ! De aceea am refuzat de a primi libertatea și am blestemat pe aceea care mi-o oferea.

Matei lăsă capul în jos.

— Bănuiam, dascăle, că vei vorbi așa și nu altfel, — murmură el. Ești mare și ne ești sfînt tuturora, dar ce o să se întîmple cu tine ?

— Voi fi executat și voi părăsi bucuros terenul pe care l-am pregătit pentru Celălalt crae e în drum spre Ierusalim. El va răsplăti cum se cuvine pe acei care m-au lovit. Spune aceasta ciracilor mei și înștiințează toată țara că pentru Irod și criminala lui soție am un blestem, care se va împlini în curînd !

Cu aceste cuvinte, îl îmbrățișă :

— Du-te cu Dumnezeu, Matei, cel mai credincios dintre ciracii mei ! — zise el, blînd. Pune-te pe tine și pe ceilalți care cred în mine, la adăpost de furia lui Irod ! Eu trebuie să-mi îndeplinesc misiunea. Spune-o tuturor și apoi trăiți în înțelesul cuvîntului meu, învățați în spiritul meu și vă veți asigura raiul !

Narabot auzi o bătaie în ușa grea a închisorii și deschise.

Ioan rămase singur în întuneric. Un slujitor al palatului avea ordin să aștepte întoarcerea lui Matei și să dea imediat raportul.

— Ce veste să duc Tetrarchului ? — întrebă el pe Matei, de cum îl zări.

Bătrînul se uită la el, nemișcat.

— Spune stăpînului tău, că Ioan, sfîntul, disprețuiește libertatea ce i se oferă în schimbul unei binecuvîntări. Gura lui n-are decît blestem pentru casa lui Irod.

Slujbașul palatului încruntă sprîncenele.

— Bine, bine, — răspunse el. Veți fi știind doar voi singuri cum vă prețuiți viața.

Apoi, se întoarse în călcîie și chemă paznicul :

— Arestați pe omul acesta ! O poruncește Tetrarchul !

Matei zîmbi resemnat. Nici nu se așteptase ca, aducînd refuzul Botezătorului, să i se redeschidă ușile palatului și să poată pleca nestingherit.

Suporta cu plăcere martiriul fiindcă aceeași era și soarta dascălului său.

Slujitorul se uita nepăsător la soldații care îl tîrau pe Matei.

— Ce oameni ciudați ! — mormăi el, clătinînd capul.

Apoi se duse la Irod, care intrase în apartamentele sale.

Dar abia îi repetă spusele lui Matei și Tetrarchul sări în sus, furios. Fața-i se crispă în așa fel că slujbașul se îngrozi.

— Ce e mutra asta batjocoritoare ? — strigă el. Îți rîzi de mine fiindcă îndrăznește s-o facă profetul ? Chipul tău e o mască, dar te prefaci prost ! Am să-ți dau un profesor mai bun.

Slujbașul păli și făcu cîțiva pași îndărăt. Cunoștea îndeajuns izbucnirile primejdioase ale toanelor regești.

— Am fost întotdeauna sluga Ta cea mai crediincioasă, Măria Ta ! — bîlbîi el.

Un rîs batjocoritor îi răspunse.

— Sînteți toți niște spioni care n-așteptați decît clipa să năvăliți, cu mîini criminale, asupra mea, unsul Domnului. Numai teama vă mai reține. Vedeți în profet pe noul Mesia, pe regele Iudeilor ? Am să vă tai pofta de a-i ridica imnuri de slavă !

Cîțiva soldați înarmați intrară.

— În lături cu el ! Duceți-l la închisoare ! — porunci Irod, care căuta un obiect asupra căruia să-și reverse furia.

Și, pe cînd era transportat afară, slujbașul pînă mai ieri disciplinat, al palatului, ridică brațul și strigă amenințător :

— Ferește-te, Irod Antipa, de răzbunarea cerească !

Cu un hohot de rîs, Irod se lăsă pe pernele de purpură. Dar nu după multă vreme strigă :

— Muzică ! Să vină dansatoarele, să mă-nveselească !

Porunca fu executată cu iuțeala fulgerului și, în cîteva minute, sunete de coarde vibrară în cameră. Cimbalele și flautele își amestecară armonia și dansatoarele albe, zvelte, cu lanțuri de aur, zornăitoare, la picioare, cu perle împletite în păr, cu trupuri aproape goale, se legănară, într-un dans lasciv, în fața regelui, care sta încruntat, cu fruntea încrețită.

Dansul devenea din ce în ce mai sălbatec, mai desfrînat. Ochii fetelor începeau să capete luciri înfrigurate, ritmul muzicii devenea tot mai tulburătoare, dar regele rămase tot întunecat.

Deodată, scoase un strigăt răgușit, se ridică și întinse brațul către ușă :

— Iochanan ! Ce vrei de la mine ?

Chipul i se schimonosi îngrozitor și dansatoarele fugiră, speriate.

Irod vedea, ca printr-un văl, o siluetă înaltă în cadrul uşii, doi ochi ameninţători, şi în urechi îi urla o voce îngrozitoare :

— Fii blestemat, Irod Antipa, tu şi casa ta !

Căzu pe perne, zguduit de convulsii.

Cînd veniră slugile şi medicul, care-i luă sînge, dinţii îi clănţăneau cu zgomot.

În clipa cînd îi apăruse viziunea profetului, murise de mîna călăului, slujitorul palatului, nenorocitul care deşteptase furia regelui, din pricina tresăririi unui muşchi al feţei. Dar ce preţ avea pentru Irod şi femeia lui viaţa unei fiinţe ?

CAPITOLUL VI

ISPITIREA LUI IOAN

SALOMEEA se strecură afară din încăperile ei, în care domnea o linişte de cimitir. Îşi trimisese slugile la culcare, interzicîndu-le cu asprime s-o urmeze pe drumul pe care va apuca. În apatramentele mamei sale era încă lumină. Salomeea zări pe fereastra joasă, silueta herculeană a unui căpitan al palatului.

Erodiada îşi înşela din nou bărbatul.

Constatarea aceasta făcu să circule şi mai năvalnic sîngele în vinele Salomeii, mînînd-o pe acelaşi drum. Se învestmîntase în seara aceasta în haine strălucitoare de argint, dea-

supra cărora aruncase un văl negru, care o făcea să semene cu noaptea. Cobora treptele mici de marmoră, care dădeau în curțile palatului, și nimeni n-avea voie s-o însoțească.

Ieși sub cerul liber și ascultă.

Era singură sub bolta înstelată. Descuie două uși construite în zid și iat-o în curtea închisorii. O torță pe jumătate stinsă, era înfiptă într-un cerc de fier, în perete, și scăpăra scîntei roșii, în jurul ei. La intrarea cazematei, păzea un soldat. El dormita cu lancea în mînă. Un strigăt scurt și ascuțit îl făcu să tresară. Se ridică în picioare și puse mîna pe armă.

— Sînt prințesa ! — zise Salomeea, cu îngîmfare. Îți ordon să te depărtezi, căci vreau să vorbesc cu profetul.

Omul vru să riposteze ceva, căci își știa consemnul și pedepsele ce se aplicau pentru nerespectarea lui.

— Uite inelul Tetrarchului, — zise Salomeea, nerăbdătoare.

Soldatul plecă atunci capul și dispăru pe o ușă care se afla în zid. Salomeea coborî bîjbîind, scările umede, care duceau în temniță. De jos venea o lumină mică. Un aer greu, insuportabil, îi năvăli în obraz. Se cutremura la gîndul că un om era silit să stea aici, zi și napte.

La o cotitură a zidului, într-o firidă, dormea îmbrăcat călăul Narabot, ținînd sabia între picioare. Pereții erau umezi și într-un colț ardea

o lampă mizerabilă de ulei, răspîndind o lumină slabă și un miros rînced. Salomeea lovi pe călău cu piciorușul. Narabot sări în sus, mormăind o înjurătură

Mai stătu cîtva timp în cumpănă, frecîndu-se la ochi.

O femeie se afla în fața lui. Cum ajunsese acolo, trecînd pe lîngă santinela ?

— Deschide-mi celula profetului ! — porunci scurt Salomeea, — și vai de tine, dacă vei trăda vreodată ce vei vedea în noaptea asta !

Narabot recunoscu pe prințesă și se chirci în fața ei.

— Poruncește, prințesa, și sclavul tău se va executa, — răspunse el.

Zăvoarele grele ale ușii de bronz se dădură în lături.

— Du lumina înăuntru ! — porunci Salomeea, care-și păstrase pînă atunci vălul pe obraz.

Călăul se plecă și aduse lumina în groapa ce slujea de închisoare lui Ioan.

— Acum du-te ! — porunci iar Salomeea.

Narabot dispăru, urcînd tăcut scara și se așeză pe marginea cazematei.

După multe nopți de veghe, profetul căzuse copleșit de oboseală. N-auzi nici șoaptele din dreptul ușii, nu-l trezi nici lumina, nici zgomotul zăvoarelor. Dormea liniștit pe un morman de paie. Picioarele goale îi erau ferecate în lan-

ţuri grele, pe care numai paznicul le putea descuia. Aerul era greu şi rece. Prinţesa se clătină uşor, aplecîndu-se cu o lampă romană în mînă, deasupra celui adormit.

— Fericitul ! El poate dormi ! — murmură ea, sub văl.

În faţa ei se afla capul lui Ioan, cu ochii lui frumoşi, închişi. Părul negru încadra un chip extatic, încă foarte tînăr.

— E frumos, cum nu e nici un alt bărbat din Iudeea, — şopti Salomeea, cu buzele tremurînde.

Puse lampa pe o muchie de zid, desfăcînd panglicile vălului, îl lăsă să cadă la pămînt, ca un nor negru.

Salomeea sta în toată splendoarea frumuseţii sale tulburătoare, în faţa adormitului, care respira cu regularitate.

Nu se mişcau oare, tocmai în clipa aceea, buzele lui ?

Salomeea ascultă.

— Te aştept umil, Doamne, — îl auzi prinţesa, şoptind.

Profetul visa despre Celălalt, despre necunoscutul pe care-l numea Fiul Domnului şi pe care-l aştepta.

— Iochanan, deşteaptă-te ! — zise ea încet.

Părea că, odată cu prinţesa, inrase în închisoare o lumină albă, care făcea ca celula să pară mai puţin îngrozitoare.

Pleoapele adormitului se ridicară. Se sculă încet și pluti cîtva timp între vis și realitate.

Ochii lui mari, aprinși de friguri, se opriră asupra siluetei muiate în argint.

Îi recunoscu trăsăturile. Pe buzele Salomeii flutura un zîmbet ispititor.

— Iar ai venit, întruchipare a păcatului? Porumbiță cu aripile muiate în sînge? — exclamă el furios. Ce vrei de la mine? Nu vezi că te ocolesc și te disprețuiesc?

Salomeea își păstră zîmbetul, privind languros pe profetul întunecat.

— Nu mă vei disprețui multă vreme, — șopti ea. Mă vei binecuvînta, căci îți aduc libertatea. Mi-ai refuzat odată darul, n-o vei mai face astăzi, dacă prințesa Iudeii te va ruga: Primește-mi darul!

Ioan o privi țintă.

— Vorba ta ascunde viclenie, prințesă! Mă uit adînc în sufletul tău și știu ce se petrece acolo! Păcătoase îți sînt dorințele, păcătoasă ți-e privirea și ispitirea ta e șuieratul șarpelui.

— Mă nedreptățești amar, Iochanan, — șopti Salomeea, apropiindu-se de profet. Nu pot să te văd murind, fiindcă te iubesc. Cine s-ar putea lăuda în toată Iudeea, că a auzit asemenea cuvinte din gura Salomeii? Tu ești cel ales, tu ești mai mare decît toți acei care vin la Curtea tatălui meu vitreg, împodobiți cu vestminte de mătase. Pielea sărăcăcioasă în care

ești învăluit e mai frumoasă decît o mantie de purpură. Lasă-mă să fiu ucenica ta, Iochanane!

În cuvintele ei se amestecau ispite, doruri și pofte. Nici un alt bărbat n-ar fi putut rezista farmecelor unei femei atît de frumoase. Dar în inima lui Ioan n-avea loc nici chipul celei mai frumoase femei, cînd venea la el cu gîndul păcatului.

— Vrei să renunți la toate nimicurile și să umbli ca și cea din urmă femeie de pe străzile Ierusailmului, desculță și cu capul gol, venind după mine pînă la Iordan, unde te voi boteza și-ți vei ispăși păcatele, prințesă a Iudeii?

Salomeea încercă să ocolească răspunsul.

— Cunosc alt loc, Iochanane, unde am putea ajunge mai ușor și ceea ce te așteaptă acolo e mai mult decît gloria și sfințenia ta.

Atunci pricepu Ioan adevăratul înțeles al ispitei și, cuprins de o sfîntă indignare, îi arătă ușa.

— N-am nevoie de harul tău, nici azi, nici altădată! — izbucni el. Blestemată ești tu și casa ta, fiindcă veți pieri în păcate! Dă ordin călăului să mă omoare! Puteți ucide numai viața din mine, dar nu și spiritul! În sufletul meu nu e loc pentru o femeie, chiar dacă ar fi de o mie de ori mai frumoasă decît toate frumusețile din rai.

Chipul delicat al prințesei păli. Din ochii ei mari, negri, țîșneau văpăi.

— Ia seama, profete ! — se porni ea. Nu ți-am spus că pot să și urăsc ? Te urăsc pentru că mă insulți ! Te mai întreb o ultimă dată : vrei să mă urmezi ?

— Nu te urmez nici pe tine, nici pe altă femeie ! Păcatul vine la voi ! Pe mine mă îngrozește ! — răspunse Ioan.

Salomeea se aruncă pe pămîntul umed al închisorii, într-un extaz sălbatic.

— Fie-ți milă, Iochanan ! — gîfîi ea, căutînd cu brațele întinse, picioarele profetului. Mi-ai aprins simțurile ca o văpaie. Ard de dorinți nebune pentru tine. Izbăvește-mă !

Botezătorul rămase neclintit în fața ei.

— Pocăiește-te, femeie, și vei fi izbăvită ! — zise el, aspru.

— Nu mai vreau inelul lui Irod, cu care pot cere viața sau moartea ta ! — strigă ea și smulgîndu-l din deget, îl aruncă. Nu te vreau decît pe tine ! Și, dacă nu mă urmezi în viață, vei fi al meu după moarte !

Un zîmbet rece, suprapămîntesc se ivi pe buzele lui Ioan.

— Nu mai am nimic să-ți spun, prințesă. Părăsește-mă ! — zise el.

Salomeea sări în picioare. Un rîs sălbatec, care sună strident în temnița întunecoasă, îi ieși din gîtlej.

— Te aștept ... în viață, sau moarte ! — exclamă ea.

Ioan aștepta, drept, în picioare. Numai privirea ochilor arzători și plini de osîndă îndreptați asupra Salomeii, păreau să mai trăiască. Părul buclat și negru încadra minunat capu-i inspirat.

— Iochanan ! — mai strigă odată Salomeea, din pieptul căreia respirația ieșea fierbinte.

Poate că prințesa Iudeii, iubită de cei mai bogați și de seamă fii ai țării, dorită de prinții ținuturilor învecinate, simțea cît de profundă era jignirea profetului, care o respingea ca pe o ființă leproasă.

Ioan se-ntoarse brusc, intrînd în umbră.

Salomeea ieși, clătinîndu-se. Își lovi fruntea de zidul cazematei, dar nici nu băgă de seamă. O ură năpraznică fierbea într-însa, amenințînd s-o înăbușe.

— Vreau să-l văd murind ! — izbucni ea. Gura să-i amuțească, să i se frîngă privirea, care m-a gonit pe mine, cea mai frumoasă fată din Iudeea !

Cu vălul sfîșiat, cu părul răvășit, ajunse afară. Deodată se dădu speriată în lături. O lumină de făclii o izbi. În fața ei apăruse Irod Antipa cu brațele încrucișate pe piept, cu un zîmbet batjocoritor pe buze. Ochii lui înghițeau lacomi silueta de gazelă a prințesei. Cu degetele tremurînde, î-și acoperi Salomeea, cu zdrențele vălului ei, goliciunea. Apoi se strînse ca o panteră, care se pregătește să sară asupra prăzii. În curte nu mai era nimeni afară de

Irod, care trebuie s-o fi urmărit, fiind înștiințat de unul din spioni, de care nu erau ferite nici ea, nici mama ei.

Știa că inelul îi deschidea Salomeii și poarta închisorii lui Ioan. Își stăpîni cu greu furia, spre a-și gusta din plin izbînda. Acum, cînd Salomeea sta în fața lui aproape goală, întruchiparea celui mai mare păcat, sîngele începu să-i clocotească din nou.

— Ia te uită, — zise el batjocoritor, — prințesa vizitează noaptea pe deținuții mei. Ascunde oare pieptul tău o inimă aît de miloasă de porumbiță ?

Salomeea înțelese ironia și tăcu. Irod îi apucă brusc mîna și o atrase spre el. Salomeea îl privi sfidătoare.

— Ce căutai la profet ? Îți clocotește în vine sîngele vicios al mamei tale ?

— Nu-mi insulta mama ! Tu ai cel mai puțin drept s-o faci ! Acela de jos poate să ne huleaască, dar tu nu !

Irod rîse ironic, dar nu dădu drumul Salomeii.

— Profetul care mi-a răzvrătit poporul ți-a luat și ție mințile ! Nu e așa, prințesă ?

Și gura lui, cu buze cărnoase, se schimonosi.

— Vrei să te răzbun eu împotriva smintitului care respinge cel mai frumos dar pe care i l-ar fi putut face vreodată o femeie ? întrebă el, iscoditor.

Salomeea tresări. Privirea ei întunecată luă expresia celei mai crunte sălbăticii.

Își dete energic capul pe spate.

— Dă-mi pe omul acesta pe mînă ! Poruncește să fie ucis, căci tu ai dreptul s-o faci !

Irod ridică din umeri.

— Nu ți-am dat ție inelul, care aduce moartea ? De ce nu te servești de el — întrebă Tetrarchul.

Salomeea își duse mîna la frunte.

— Inelul ! bolborosi ea. L-am pierdut. Mi-a căzut din mînă. Cere-i-l lui Iochanan ! El îl are !

Irod încruntă sprîncenele.

— Și dacă aș ezita să ți-l dau pe mînă pe profet, acum cînd știu că ai vrut să te arunci în brațele lui ? — zise el, pîndind răspunsul.

Chipul ei alb, dezvelit, se apropie de el, în timp ce pieptu-i delicat se ridica și se lăsa agitat. Salomeea cunoștea puterea pe care o exercitai asupra acestui bărbat.

— A meritat de o mie de ori moartea ! Ucide-l ! — gîfîi ea.

Irod atrase trupul ei de șarpe în brațele sale.

— Îl voi ucide, dar cu un singur preț, Salomeea : te vreau pe tine în schimbul capului său.

Sîngele îi năvăli la tîmple și simțurile îi fură din nou răscolite de patima ce-l stăpînea de multă vreme. Dar în clipa aceea, Salomeea păru că se trezește.

Îndepărtă, cu un strigăt, brațul lui Irod și părăsi, în fugă, curtea.

Irod mai aștepta multă vreme la marginea închisorii.

— Cu viața profetului te voi ține în mîini, diavole ! — zise el, aproape cu glas tare. Iochanan va trăi pînă ce te voi fi îmblînzit !

Apoi, părăsi curtea întunecoasă. Făcliile se stinseră, iar noaptea își întinse din nou aripile.

CAPITOLUL VII

IOAN SACRIFICAT PENTRU O FEMEIE

POPORUL FIERBEA ÎNĂBUȘIT. În orașul Ierusalim circulau zvonuri ciudate. Se vorbea de căderea apropiată a lui Irod Antipa.

Ioan Botezătorul o anunțase, deși se mai afla încă în închisoarea palatului. Ciracii lui se întoarseră cu toții de la palat, afară de Matei, despre care se știa că fusese trimis de Irod la dascăl, spre a-i cere să-și schimbe blestemul în binecuvîntare. Dar nimeni în Ierusalim, nu credea că Ioan, judecătorul păcatelor omenirii, va fi capabil de o asemenea contrazicere.

Trebuie deci să fi căzut și Matei pradă răzbunării Tetrarchului.

Se mai auziră și alte vești. Cel Mare, despre care vorbea Ioan, Fiul lui Dumnezeu și al omului era în drum spre Ierusalim. Îl chema

Isus din Nazaret. Era fiul unui dulgher și totodată trimis al lui Dumnezeu.

Ioan predica ura și răzbunarea, dar gura lui Isus rostea numai mila și iertarea pentru cei nedrepți. Religia sa era : Iubirea ! Mulțimea nu era mulțumită, căci Ioan vorbise cu limbă de foc și cuvintele „iubire" și „iertare" îi erau străine.

Dar erau toți curioși să vadă pe Acela căruia Ioan vroia să-i netezească drumul.

Isus din Nazaret ! Numele se auzea din ce în ce mai des pe străzile Ierusalimului. Ajunsese în cele din urmă și în palatul regal.

Irod trăgea cu urechea la șoaptele curtenilor și ale soldaților. Era și el curios să cunoască pe omul care săvîrșea atîtea minuni. Spionii îi aduseseră numai știrea că un om sărac și umil umblă prin țară și porovăduiește iubire. Se și apropiase de Ierusalim, dar nimeni nu-i cunoștea intențiile. Și tocmai nesiguranța aceasta făcea pe Irod mai neliniștit, mai bănuitor. Simțea bine că nu cîștigase niciodată dragostea poporului său. Un altul, care și-ar atrage cu ușurință poporul, putea veni să-l distrugă lesne.

Plutea un mare zbucium cu privire la soarta profetului.

Începu să se înspăimînte într-adevăr de influența lui asupra maselor și se temea de executarea osîndei aceluia care-l insulta pe el și casa lui, așa cum nimeni n-ar fi îndrăznit s-o

facă, fără a plăti imediat cu viața. Fața lui se întuneca din ce în ce, și curtenii își șopteau că profetul îi răpește toată liniștea.

Călăul aștepta zadarnic sentința de moarte. Irod șovăia încă. Se gîndea, chiar, dacă nu i-ar fi mai de folos dacă-l lăsa în viață. Moartea lui ar scormoni focul, ce mocnea sub cenușă.

Irod se temea și-l admira în același timp.

Într-o zi se întîmplă ceva neașteptat. Paznicul profetului îi aduse inelul morții, pe care-l azvîrlise Salomeea, cînd vizitase pe Ioan în închisoare. Cu inelul acesta ar fi putut Botezătorul să-și salveze viața.

Cînd văzu Irod că profetul refuza cu dispreț să profite de această întorsătură a destinului și trimitea de bună voie inelul înapoi, înțelese că Ioan nu punea nici un preț pe viață.

Se intitula numai premergătorul altuia mai mare, care era în drum spre Ierusalim.

Acest mai mare era Isus Nazarineanul. Omul acesta, care răsărise dintr-odată și-și exercita în tăcere minunile prin țară, nu părea, pentru moment, primejdios. Avea și el în jurul său o pleiadă de discipoli, care credeau în el și-și împrăștiau învățăturile. Dar nu răsculase poporul, așa cum făcuse Ioan.

Astfel stăteau lucrurile, cînd o nouă delegație romană sosi în Ierusalim. Împăratul de la Roma își trimitea delegații cu vești importante și în palat se dădeau serbări strălucite,

în cinstea trimișilor, care făceau parte din familiile cele mai nobile.

Irod amînă hotărîrea asupra decapitării lui Ioan Botezătorul, pînă după plecarea delegației. Trăgea chiar nădejdea că poporul amețit de serbările la care urmau să ia parte și Evreii cei mai de seamă, va uita pe profet, al cărui glas nu se mai auzea prin piețele publice.

Puțin timp înaintea sosirii romanilor, Erodiada, însoțită de trimișii lui Irod, intră în apartamentele soțului ei, care o chemase să discute cu dînsa asupra situației generale, căci se aștepta ca Cezarul din Roma să le impuie noi dări, pe care era silit să le accepte, deși scrîșnind din dinți.

Erodiada, împodobită cu haine bogate, ca întoatdeauna, își pudrase părul cu o pulbere argintie.

Femeia aceasta era încă o apariție impunătoare și oricine ar fi văzut-o, ar fi priceput lesne de ce comisese Irod atîtea păcate pentru dînsa.

De la primele cuvinte, Tetrarchul ghici că Erodiada știa de vizita fiicei sale la închisoare. Avea și ea în palat spionii ei, care o țineau la curent cu tot ce se întîmpla, și privi bărbatul cu ochi scăpărători. Acesta vorbi, cu duioșie prefăcută, de fapta Salomeii, ca de toana unui copil.

Dar Erodiada nu era dispusă să se lase amăgită de cuvintele mieroase ale soțului ei. Din ochi îi țîșneau priviri de ură.

— Tot nu recunoști că profetul trebuie să moară, pentru a face inofensivă otrava ce-i stă pe limbă? Te-ai molești dintr-odată, și tremuri de acest ticălos care ne insultă casa? Strigătul său răzbate chiar din adîncul închisorii, iar soldații împrăștie prin oraș cuvintele-i terfelitoare. Și tu mai eziți să calci în picioare această scorpie?

Tetrarchul dădu altă întorsătură discuției. Vorbi de pregătirile care trebuiau făcute relativ la banchetul dat în cinstea delegaților romani și la care avea să participe, se înțelege, și Erodiada. Asupra profetului aveau să mai vorbească altădată.

Eordiada îi răspunse cu un hohot de rîs batjocoritor.

— Așa dar, e adevărat că te temi de omul acela care ne biciuiește pînă la sînge? — strigă ea. Eu nu mai sînt nimic pentru tine? A murit cu totul dragostea pe care mi-ai jurat-o în atîtea rînduri? Atunci, va trebui să-mi ia Salomeea locul. Ea e singura care-ți mai poate biciui simțurile.

— Nu-mi mai vorbi de Salomeea, — zise Irod, morocănos.

— O voi face mereu, atîta vreme cît voi mai respira, — îi răspunse răzbunătoarea fe-

meie. Îți cunosc sentimentele pentru aceea care este sînge din sîngele meu. Ea îl urăște pe profet ca și mama sa.

Irod o privi cu coada ochiului.

— Crezi că Salomeea ar dori moartea profetului ? — mormăi el.

Erodiada îl privi drept în ochi.

— Și dacă ți-ar cere-o chiar acum, i-ai refuza dorința ?

Irod făcu un gest de dezoprobare.

— Nu vreau să mai aud vorbindu-se de profet, deocamdată, — zise el, cu glas poruncitor. Viața acestui om e în mîna mea. Pot să i-o iau cînd vreau, dar încă n-a venit timpul pentru asta. Poate tocmai pentru că voi îl urîți și vreți să-l distrugeți, doresc să trăiască, pînă voi găsi eu de cuviință să-l distrug. Acum, nimic mai mult despre asta ! Să vorbim de serbările în onoarea Romanilor.

Dar Erodiada nu era dispusă de asta. Cu cuvinte violente și jignitoare, prin care Irod era tratat de „momîie, care tremură de Ioan", ea părăsi camera.

Și din nou se pogorî asupra Ierusalimului și a acoperișurilor sale de aur, o noapte vrăjită cu lună.

În mijlocul curții palatului, în sala imensă, cu sute de coloane de marmoră și lumini orbitoare, erau pretutindeni așternute covoare.

Banchetul se terminase.

Primul delegat roman, înconjurat de însoțitorii săi, era în excelentă dispoziție. Vinul cursese în valuri, iar la masă Irod dispusese să se servească tot ce putea satisface gusturile cele mai pretențioase.

Cînta neîncetat muzica și sclavele cele mai frumoase dansau în fața Romanilor și a stăpînului lor.

La un moment dat se făcu o pauză. Aerul blînd al nopții ispitea pe toți să iasă în curte.

Irod dăduse toate ordinele necesare, ca să întreție buna dispoziție a delegaților, care veneau cu vești rele de la Roma.

Irod, șiret, voia să le îndulcească.

La dreapta sa, în vestminte bogate, trona Erodiada, în frumusețea ei demonică. Dar între sprîncenele ei vopsite stăruia și acum o cută adîncă.

Profetul trăia încă.

Pe o estradă întinsă, din curtea cea mare, se aflau înșirate scaune confortabile, sub care erau așternute covoare de purpură. Pretutindeni se-mprăștiară flori ce răspîndeau un parfum amețitor. O masă mare, încărcată cu toate bunătățile, sta la dispoziția oaspeților. Slujitorii împărțeau vin și fructe. Torțe aprinse ornau zidurile palatului, dînd curții un aspect feeric. Fildeșul meselor se lua la întrecere în strălucire cu aurul.

Muzica izbucni și se împrăștie zgomotoasă, la intrarea lui Irod, care se îndreptă spre tro-

mul său, alături de primul delegat al Romei. O mulțime de romani și ebrei cu stare, îl urmau cam amețiți de băutură. Printre ei se aflau Farisei și Saducei. Lipsea însă guvernatorul Pilat din Pont, care zăcea bolnav în palatul său.

Și mai lipsea cineva: Salomeea, pe care prințul o căuta cu ochii lui micșorați de alcool. Prințesa nu venise, deși Tetrarchul trimisese în două rînduri s-o cheme. Erodiada îl privea cu ironie, observîndu-i neliniștea. Dar nu vorbi nimic, păstrîndu-și decomandată planurile pentru dînsa.

— Ce aer înviorător! — se adresă Irod către venicii săi. Aș vrea să beau aici un pahar de vin cu prietenii mei romani. Trebuie să se facă trimișilor lui Cezar toate onorurile!

Se așeză cu soția sa și cu delegații romani la masa frumos împodobită. Muzicanții se grupaseră într-un colț, iar mulțimea forma un mare semicerc.

— Nu pari prea vesel, Irod, — zise, zîmbind, primul delegat, observînd fruntea încrețită a Tetrarchului.

— Am alunecat, și mi-am scîntit puțni piciorul, venind la ospăț, — se scuză Irod.

Apoi ridică mîna, spre a face semn muzicanților să cînte, ceea ce se și întîmplă.

Deodată, se produse o rumoare prin mulțime. Salomeea își făcuse apariția. Pășea încet, înfășurată în văluri și însoțită de slujitoarele

sale. Se plecă întîi adînc în fața delegaților romani, apoi luă loc alături de Irod, ai cărui ochi se aprinseră la vederea ei.

— Turnați vin! — porunci el, mai bine dispus și ușor înfrigurat.

Cupele aurii se umplură cu sucul delicios de culoarea chihlimbarului. Irod ridică paharul și privi către Salomeea.

— Vino de bea cu mine, Salomeea! se rugă el. Vinul e delicios. Mi l-a trimis împăratul de la Roma. Moaie-ți buzele roșii întrînsul și lasă-mă să beau și eu din același loc.

Salomeea își dete ușor pe spate, capul pe jumătate descoperit.

— Nu vreau să beau! — zise ea, cu glas alintat.

Irod puse, supărat, paharul jos.

— Atunci aduceți fructe! — porunci el. Mănîncă cu mine, Salomeea! Vreau să văd mușcătura dinților tăi albi în fructul acesta și apoi să mănînc eu restul.

Salomeea făcu din nou un gest de refuz.

— Nu vreau să mănînc din fructul acesta! — răspunse ea, scurt.

Erodiada rîse batjocoritor. Dar romanii nu dădură atenție întîmplării. Ei se ocupau de vinul cel gustos.

Irod scrîșni din dinți.

— Vezi, Erodiado, cît de prost ți-ai crescut fiica? — zise el.

Ea se plecă spre Irod și-i șopti :

— Ai tu vreun drept să ne batjocorești ? Noi ne tragem din regi ! Pe cînd tu... Tatăl tău a păzit cămile și, afară de asta, mai era și tîlhar.

Irod strînse pumnii.

— Minți, prostituato ! — murmură el.

Ridicîndu-se apoi, zise, cu ton mieros, Salomeii :

— Așează-te pe tronul mamei tale, Salomeea ! Vino !

Prințesa nu se mișcă. Prin vălul fin se auzi un rîs batjocoritor.

Și, deodată, se făcu o tăcere penibilă împrejur. Oamenii se priviră și păliră. Chiar și delegații romani avură un aer buimac. Un glas puternic se auzi din curtea învecinată, păzită de soldați în haine de paradă. Era glasul lui Ioan.

— A sosit ceasul, îmi spuse Domnul Dumnezeul meu. Ziua pe care v-am anunțat-o se apropie !

— Spune-i să tacă ! — zise cu glas șuierător și tremurînd de furie, Erodiada. Nu vreau să-l aud ! Mă calomniază !

Irod rămase întîi ca împietrit, apoi zîmbi.

— N-a spus nimic împotriva ta. E un mare profet ! — murmură el. Sînt oameni care susțin că e profetul Ilie !

— Aceia sînt niște nebuni ! — răspunse Erodiada. Profetul Ilie e mort de trei sute de ani. Isprăvește-o odată cu Iochanan !

Din nou sună din curtea vecină glasul îndepărtat, dar destul de limpede :

— Aud în munți pașii aceluia care va mîntui omenirea și va pedepsi pe vinovați !

— Cine e mîntuitorul ? — murmură Irod.

— Împăratul din Roma, sau poate d-ta ! — glumi primul delegat roman, care găsea întreruperea aceasta foarte distractivă.

— Vorbește oare de Cezar ? — întrebă Irod pe cei din jurul său.

Un bărbat din Nazaret, care auzise întrebarea ieși din mulțime.

— Profetul pe care-l ții închis în cazemată vorbește de Messia al lumii, pe care-l așteaptă, — zise el, curajos. A și sosit în mijlocul nostru și face minuni.

Irod rîse scurt.

— Nu cred în minuni. Faceți-mi vînt... aerul începe să devie greoi !

Cîteva evantaie mari, de pene de struț, fluturară deasupră-i :

— A prefăcut apa în vin și a vindecat doi leproși, în fața porților din Capernaum, atingîndu-i numai cu mîna. A redat vederea orbilor și a fost văzut vorbind în munți cu îngerii.

— Nu există îngeri, — zise, rîzînd, Irod.

— Pe fiica lui Iair a deşteptat-o din morţi, — urmă omul din Nazaret.

Irod tresări şi faţa i se crispă.

— Poate învia morţii — izbucni el. Nu vreau ! I-o interzic. Ştii ce ar putea ieşi din asta ? Şi unde e acum omul pe care-l numiţi Messia ?

— E pretutindeni şi nicăieri, — zise încet Nazariteanul. A fost văzut în ultimul timp în Samaria. Acum trebuie să fie pe aci prin oraş.

Irod strînse pumnii :

— Să-l căutaţi numaidecît ! O poruncesc. N-are decît să vindece bolnavii şi să redea vederea, dar îi interzic să învieze morţii. Ar fi îngrozitor !

Un fior îi zgudui tot trupul.

Alături de el, un delegat al Romei rîdea, înveselit :

— Ascultă, Tetrarchule, ce spune cel pe care l-ai închis !

Glasul lui Ioan se auzi din nou :

— Aruncaţi cu pietre în desfrînata fiică a Baiblonului ! Căpitanii armatei s-o străpungă cu săbiile lor şi s-o strivească cu scuturile.

Erodiada răsuci, pe sub masă, braţul bărbatului ei.

— Porunceşte unui soldat să-l silească să tacă ! Să se încuie poarta, ca să-i amuţească glasul ! Îngădui să fiu atît de batjocorită ?

— A pronunţat oare numele tău, Erodiado ? — o ironiză Tetrarchul.

— Știi că despre mine e vorba. Nu sînt eu soția ta ?

— Așa precum fuseși și a fratelui meu !

— Tu m-ai smuls din brațele lui !

— Adevărat ! răspunse Irod. După dorința ta ! Dar să nu mai vorbim despre asta ! Beau în sănătatea împăratului din Roma !

Și ridică repede paharul, dînd pe gît vinul.

— Pentru Cezar ! — strigă toți în cor.

Și muzicanții făcură să răsune din nou instrumentele. Ochii lui Irod se măriră. I se părea că Salomeea îl privea.

— Nu te uita într-una la fiica mea ! — se răsti Erodiada. Nu vreau s-o privești !

Tetrarchul își dete nepăsător capul pe spate.

— Dansează pentru mine, Salomeea ! — se rugă el.

Rîsul fin, argintiu, al prințesei făcu să-i clocotească și mai mult sîngele, îndeajuns de înfierbîntat.

— Nu vreau să dansez !

— Și dacă-ți poruncesc, Salomeea, să dansezi pentru mine ? — exclamă Irod, împletricîndu-se aproape.

— Nu dansez ! — zise în șoaptă, Salomeea.

Tetrarchul gîfîia.

— Poruncește-i să danseze, Erodiado ! — zise el, întorcîndu-se către soția sa.

— Ce-mi pasă mie ! — răspunse ea. Îmi pare chiar foarte bine că nu te ascultă.

Din adîncul pămîntului se auzi din nou :

— Învestmîntat în purpură va şedea el pe tronul său ţinînd în mînă un vas plin cu mîrşăvii ! Dar îngerii îl vor ucide şi viermii îl vor mînca !

Irod rîse strident.

— Auzi, scumpă soţie, te vor mînca viermii !

— Nu vorbea de mine, ci de tine, — răspunse ea, prompt.

Faţa lui Irod se întunecă. Privi neliniştit la Salomeea, care nu se mişca.

— Dansează pentru mine, prinţesă, — se rugă el încet. Sînt trist în seara asta. Dacă ai dansa tu, s-ar face lumină şi ar răsări soarele. Fă-mi plăcerea asta. Îţi dau tot ce vrei, chiar jumătate din regatul meu !

Salomeea se ridică încet, ca un şarpe gata să se încolăcească pe după pradă.

— Mi-ai da tot ce ţi-aş cere dacă aş dansa ? — şopti ea.

Primul delegat roman sta ameţit în scaunul său şi clipea din ochi. Muzică şi dans ! Ar fi admirabil, mai cu seamă dacă şi-ar arăta prinţesa formele-i albe.

— Îţi dau tot ce doreşti, Salomeea, — gîfîi Irod.

— Mi-o juri ? — întrebă prinţesa.

— Nu vei dansa, fiica mea ! — o ataţa Erodiada.

— Îmi juri ? — mai întrebă odată Salomeea.

— Ți-o jur pe viața mea, pe coroană, pe zei. Ah, Salomeea ! Dansul tău îmi va creea paradisul pe pămînt !

— Ai jurat solemn, nu uita !

— Îmi voi ține jurămîntul, Salomeea. Vei avea jumătate din regatul meu dacă o ceri ! Mantia de purpură o pun pe umerii tăi albi. Vei fi mai frumoasă decît toate reginele din lume !

Salomeea sta dreaptă în lumina făcliilor. Privirea ei arzătoare îl ținea țintuit. O putere demonică se degaja dintr-însa.

— Voi dansa, rege ! — zise ea.

Un semn din partea ei fu suficient ca slujitoarele să alerge în palat și să se întoarcă pe dată cu vase, în care ardeau mirezme îmbătătoare.

— Dezlegați-mi sandalele și aduceți-mi cele șapte văluri ! — porunci Salomeea.

Într-o clipă sclavele îi scoaseră vestmintele, o înfășurară în văluri și-i unseră picioarele cu esențe parfumate.

— Vrei să dansezi desculță în fața mea. Salomeea ! șopti Irod, cu glasul sugrumat de patimă. Foarte bine ! Piciorușele tale sînt proumbițe albe, sînt ca florile care își scutură petalele pe pămînt ! Dansează, Salomeea, dansează !

— Din Edom vine Messia în vestmînt sărac, dar toată purpura din lume va păli în fața

lui ! — se auzi din nou, în mijlocul tăcerii, glasul lui Ioan.

Salomeea își încordă ca un arc trupul, drept în văluri.

— Sînt gata ! — exclamă ea.

Irod ridică mîna.

Muzicanții începură să cînte întîi încet, în ritm legănat, apoi din ce în ce mai tare. Sclavele se grămădiră pe podele, în semicerc și, bătînd din mîini tactul, o acompaniau. De cîte ori însă se învîrtea Salomeea, care părea a fi uitat și a nu fi stăpînită decît de patima dansului răscolitor și biciuitor de simțuri, ele scoteau strigăte ascuțite.

Dansul Salomeii deștepta admirația profundă, ce se preschimbă în extaz. În ritmul trepidant al muzicii, ea lepădase văl după văl, de pe trupul ei seducător. Fiecare figură de dans era inedită și scotea în evidență formele ei albe ca fildeșul, înebunind pe acei care o pirveau. Numai Erodiada rămase rece, cu fața-i fardată nemișcată. Privirea ei era mai mult îndepărtată asupra bărbatului său, care uitase totul și nu trăia decît pentru dansul tulburător. Inima îi bătea mai tare. Printre buzele întredeschise se zăreau dinții, unii din ei îmbrăcați în aur. Irod abia se putea opri să nu strîngă pe fermecătoarea ființă la pieptul său.

O menadă, o băcantă, dansa, iar nu prințesa Iudeii. Fata aceasta, înzestrată cu frumusețe divine, își dezvăluia tot mai mult farmecele,

deșteptînd la cea mai vie intensitate dorințele bărbaților. Ca într-un vîrtej nebun, Irod își ținea ochii aprinși, ațintiți asupra Salomeii.

Unul după altul, cădeau încet vălurile, pînă ce alunecă și ultimul, lăsînd-o goală. În vîrtejul muzicii, care scotea urlete sălbatice, ea se aruncă, sfîrșită, la picioarele lui Irod, cu capul plecat spre pămînt.

— Minunat! Minunat! — strigă cu vocea sugrumată de emoție Irod. N-am văzut niciodată un spectacol mai divin. Salomeea, copila mea, vino să te sărut și să-ți dau răsplata dansului tău. Spune: ce dorești?

Salomeea se cutremură, ridică ușor capu-i frumos, încadrat de bucle negre, care i se încolăceau ca șerpii în jurul frunții, și-l privi pătrunzător. Gura ei mică avu o tresărire, care te umplea de groază. Se ridică și servitoarele o înfășurară în văluri.

Făcliile îi răsfîrngeau văpăi roșii pe fața în care numai ochii mai trăiau.

— Ai jurat să-mi satisfaci orice dorință, nu uita! — zise ea, privindu-l țintă. Cer de la tine, pe o tavă de argint...

Se opri, căci zărise în degetul lui Irod inelul morții. Așadar, și această favoare i-o refuzase Ioan, căci, altfel n-ar fi trimis inelul înapoi Tetrarchului.

— Dă-mi pe o tavă de argint — capul lui Iochanan! — zise ea în șoaptă.

Erodiada sări în sus ca muşcată de o năpîrcă.

— Bine ai vorbit, fiica mea ! Capul profetului, — repetă ea, cuprinsă de o bucurie sălbatică.

Irod se dădu îndărăt, ca lovit de un vînt de gheaţă, asemănător aceluia care venea dinspre Libanon.

— Capul profetului ? Nu, Salomeea, nu cere asta !

— N-ai jurat ? Are dreptul un rege să-şi calce jurămîntul ? Cer capul lui Iochanan !

Se făcu o tăcere sinistră. Toate privirile erau fixate asupra Salomeii.

Irod îşi trecu mîna peste frunte. Coroana de trandafiri care-i încingea capul în timpul ospăţului, îi rămase între degete. Încercă să zîmbească, dar nu reuşi.

— Fii cuminte, Salomeea, — vorbi el. N-am fost niciodată rău cu tine ! Ţi-am îndeplinit mii de dorinţi şi-ţi voi mai îndeplini. Capul unui decapitat e ceva foarte urît ! Nu mai stărui. Am un smaragd pe care mi l-a dăruit împăratul ; ţi-l dau ţie.

Salomeea îi privi neclintită.

— Cer capul lui Ioan ! — zise ea, cu o răceală înfiorătoare.

— Vrei să mă pui la încercare, ca să vezi dacă aş putea să-ţi îndeplinesc dorinţa cea mai nebună ! — zise Irod. Cunoşti păunul meu cel

alb, care se plimbă în grădină printre mirți și chiparoși ? Ți-l dau ție. Nici un rege nu posedă o pasăre atît de măreață, nici măcar Cezar. Dezleagă-mă de cuvîntul dat și tot ce are Iudeea mai minunat va fi al tău !

— Dă-mi capul lui Iochanan ! — răspunse Salomeea, dinaintea căreia se dădură înapoi și romanii, în credința că duhul rău pusese stăpînire pe dînsa.

Regele se mai adresă odată Salomeii :

— Gîndește-te, prințesă, că omul acesta vine poate de la Dumnezeu. În mîinile lui stă poate judecata și pedeapsa cerească și pămînteasca.

— Eu cer capul lui Iochanan ! — repeta, neclintit, prințesa.

Fruntea lui Irod se acoperi de o sudoare rece.

În momentul acesta i se părea intangibil omul din cazemată, care se prezenta ca vestitor al unei noi religii.

— Îți dăruiesc un colier cu patru rînduri de perle, înșirate pe fire de argint, — urmă el, gîfîind. A fost cîndva purtat de o regină.

— Capul lui Iochanan îl cer, — repetă, dîrz, prințesa.

Irod sta în scaunul său, aproape beat, dar în același timp și distrus.

Mîna dreaptă îi atîrna în jos. Pe degetul mijlociu strălucea inelul morții...

Saolmeea îl zări și se aruncă la picioarele prințului, cu un strigăt scurt, smulgîndu-i-l aproape din deget.

Ca o gazelă sări apoi în picioare. Schimbă cu masa sa o privire, apoi dispăru.

— Ce are de gînd să facă ? — întrebă un delegat roman, neputînd pricepe bine ceea ce se petrecea.

Cei doi soldați care se aflau la intrare încrucișară lăncile în fața Salomeii, căci cunoșteau consemnul.

— Lăsați-mi liberă calea ! — striga ea, tremurînd de emoție.

— N-avem voie, prințesă, — gîngăvi soldatul.

— Deschideți ! Priviți, port inelul regelui ! — zise ea, ridicînd în sus dreapta.

Soldații se dădură, tăcuți, în lături.

Dar la marginea cazematei mai erau doi soldați. Auziseră muzică și zgomotul mulțimii în curtea cea mare.

Deodată, se pomeniră în fața lor cu prințesa Salomeea.

— Narabot, ascultă-mă, Narabot — strigă ea.

Călăul scoase capul din gura întunecoasă.

— Cine mă strigă. ?

— Privește ! Am inelul regelui ! — strigă Salomeea. Coboară în închisoare și adu-mi pe o tavă de argint capul lui Ioan !

Narabot se uită la prințesă cu ochii măriți de groază.

— Capul profetului ? — mormăi el.

— Supune-te ! — porunci Salomeea, ridicînd brațul.

Trupul uriaș al călăului dispăru încet în gaura întunecoasă. Se auzi o ușă deschizîndu-se, un zornăit de lanțuri, apoi glasul lui Ioan cîntînd un cîntec de slavă.

Glasul se stinse, încet, încet.

Un lanț zornăi, urmat de o lovitură.

— De ce nu strigă Ioan cel grozav ? — murmură Salomeea, înfiorîndu-se. Dacă ar încerca să mă ucidă cineva pe mine, aș striga ajutor ! Dar el ? De ce e atîta tăcere ?

Se ridică în extaz :

— Lovește, călule ! Lovește ! Ia-i capul care care m-a disprețuit și închide-i gura care m-a huluit !

Privirea ei căuta nerăbdătoare la gura cazematei. Un braț gol, negru, se izi. În ura lui ieși la iveală și al doilea, și aceste brațe puternice purtau pe o tavă de argint capul sîngerînd al lui Ioan.

Făcliile aruncară asupra lui o lumină vie. Dar ochii erau închiși. Pe chipul ca marmora, se așternuse o liniște de bronz. Salomeea se aruncă, cu un strigăt, asupra tăvii și luă în mîinile ei albe și delicate capul profetului.

Făcu o piruetă și un chiot nebun îi ieși din piept.

Brațul negru al călăului dispăru din nou în întuneric. Soldații se dădură în lături, cu o expresie de groază.

Din curte se auzea muzică. Chimvalele de argint zăngăneau ademenitor. Sclave pe jumătate goale, dansau în fața lui Irod și a oaspeților săi.

Deodată muzica amuți și în locu-i se produse un murmur de groază. Salomeea, prințesa Iudeii apăru, purtînd pe o tavă de argint, capul lui Ioan.

Luminile celor o sută de făclii căzură asupra tabloului sinistru. Toți știau ce se întîmplase.

Irod se clătină în scaun. Ochii îi erau măriți și căutau țintă la Salomeea.

Știa acum că faptul de care se temuse se întîmplase.

Ioan Botezătorul, profetul poporului, fusese sacrificat capriciilor sălbatice ale unei fete nebune.

Dar Erodiada, cu chipu-i fardat, schimonosit, întrerupse tăcerea, cu un hohot de rîs triumfător. Salomeea se arătase a fi fiica ei, sînge din sîngele ei. Sta descoperită în mijlocul oaspeților și niciodată nu păruse frumusețea ei mai demonică decît în clipa aceea.

Se învîrti odată și căzu brusc în genunchi, ca și cînd povara i-ar fi fost prea grea. Toți se dădură în lături depărtîndu-se de dînsa. Dar ea

părea a fi uitat pe acela din jurul ei, nu mai vedea decît capul bărbatului care o respinsese și pe care-l dorise atît de pătimaș.

Cu mințile aproape pierdute, luă în mîini capul din care se scursese tot sîngele.

— Nu vroiai să mă lași să-ți sărut gura, Iochanan ! Mai apără-te acum, semețule ! Voiam să-ți aparțin și m-ai respins ! De ce nu-ți deschizi ochii, ochii tăi îngrozitori, să mă privești ? Ți-e teamă de mine sau mă mai disprețuiești și acum ? Unde e limba ta ascuțită, care împroșca otravă, ca o limbă de năpîrcă ? M-ai tratat ca pe o curtezană, pe mine, prințesa Iudeii ! Tu, omul încins cu o piele de oaie... Știi că aș putea să-ți arunc capul la cîini, dacă aș vrea ? Ah, Iochanan, dar tot te iubesc ! Tu ai fost singurul om pe lume, căruia i-am dăruit inima mea !

Irod simți că se dezmeticește ; dinții îi clănțăneau.

Se ridică în picioare și bătu aerul cu mîinile.

— Stingeți făcliile ! Faceți ca noaptea să acopere tabloul înfiorător ! — strigă el deodată. Sîngele profetului se va revărsa asupra noastră ! Vai de noi !

Se produse un huiet îngrozitor. Toată lumea se îngrămădea către poarta de ieșire. Părea o goană sălbatică. Pînă și romanii își întoarseră capetele.

Numai Salomeea nu vedea și n-auzea nimic.

În convulsii extatice, ea se zvîrcolea la pămînt, ținînd în mîini capul lui Ioan.

Deodată, se întîmplă un incident la care nimeni nu se așteptase.

Prin mulțime își făcu loc un om. Hainele-i erau rupte și murdare. Chipul îi era palid și în ochi îi lucea nebunia.

— Salomeea ! — strigă el.

În mîna-i dreaptă, pe care ți-o ținea ridicată, sclipea un pumnal.

— Ție-ți aparținea viața mea, Salomeea ! Mi-ai ars inima cu zîmbetul tău trădător și m-ai făcut să rămîn fără patrie și fără casă ! Pe profet, l-ai iubit cu toate că te-a disprețuit și batjocorit ! Și eu îți așterneam mîinile mele sub picioare ! Mori dar ca el, care ți-a luat-o înainte, sacrificat de tine. Iubirea ta înseamnă moarte !

Și, pînă să-l poată opri cineva, pumnalul lui se înfipse adînc în spatele Salomeii.

Fără a scoate un strigăt, cu brațele întinse, ca și cînd ar fi vrut să ia cu dînsa capul lui Ioan, Salomeea, prințesa Iudeii, căzu moartă.

Asasinul sta drept, nemișcat, în fața soldaților, care îl recunoscură, cu toată îmbrăcămintea zdrențuită.

Era Tigellinus care rătăcise tot timpul prin apropiere spre a-și putea săvîrși opera de răzbunare.

— Înapoi, sbiri ai tiranului ! Romanul știe să moară de propria lui mînă ! — exclamă el, străpungîndu-și pieptul cu același pumnal, cu care ucisese pe Salomeea.

Soldații îl prinseră și-l scoaseră din curte, imediat ce-și dădu ultima suflare. Dar de acum nu se mai putea pune stavilă la nimic. Toți care pînă atunci, dansaseră și chefuiseră, împodobiți în haine de paradă, amețiți de băutură, se îngrămădiră îngroziți, spre ieșire, iar strigătele lor se împrăștiau din palat în curte, din curte în stradă, umplînd orașul.

— Prințesa Iudeii a murit ! Iochanan a fost decapitat !

Un nor gros stinse lumina de argint a lunii. Nici o ființă vie nu mai era de văzut nicăieri, ca și cînd ar fi fost toți goniți de un blestem.

Dar în mijlocul curții sta tava de argint cu capul lui Ioan, a cărui față era îndreptată spre stele, iar înaintea lui, cu brațele întinse, nemișcată, moartă, Salomeea.

Din oraș pătrundeau murmure stîrnite de groază sau de un sentiment de revoltă. Deodată, se auziră pași venind tîrîș pe treptele de marmoră ale palatului, dinspre partea unde o portiță ducea în interior. Un om pășea încet, încovoiat, cu mantia de purpură strînsă pe după umeri.

Era Irod, Tetrarchul Iudeii. Ochii lui erau pironiți pe Salomeea, demonul care-l îndemnase la ultima faptă fioroasă și inutilă.

Încet, ca sub o povară grea el se apropie de prințesa moartă.

O rază de lună lumină fața ei albă, care-l înfioră acum și pentru care ar fi fost în stare, pînă adineaori, să facă orice sacrificii.

— Salomeea, fiică a Erodiadei, — murmură el. Firea ta demonică te-a dus la pieire! În tine trăia duhul rău al iadului și trebuia să dispari dintre oameni.

Luă mantia de purpură și o acoperi atît pe ea, cît și capul lui Ioan.

— Să ți se dea capul lui Iochanan ca să-l duci cu tine în mormîntul din stîncă. Căci acum știu că nu l-ai iubit decît pe el și pe nimeni altul.

Norii acoperiră și mai mult luna și noapte neagră se lăsă peste zidurile palatului.

Cînd să plece, Irod zări deodată, în depărtare, o stea nouă, frumoasă, luminînd în întuneric. Se făcea tot mai mare, tot mai limpede. Tetrarchul plecă privirea, cutremurîndu-se.

— Iochanan a murit... Vine altul! — șopti el. Îl simt că se apropie. Steaua de colo, din depărtare, ni-l vestește.

Și, scuturat ca de friguri, dispăru în palat.

CAPITOLUL VIII

PEDEAPSA

ÎNCĂ ODATĂ se înăbuși răzmerița dezlănțuită de uciderea profetului, dar liniștea care se făcuse era prevestitoare de furtună.

În aer plutea ceva mare. O simțeau toți oamenii, ale căror fețe păleau din ce în ce.

Din Samaria venise veste că omul pe care-l anunțase Ioan era în drum spre Ierusalim.

Isus din Nazaret propovăduia o religie a iubirii. Era asemenea unui înger trimis din cer și nimeni nu știa de unde vine și unde se duce.

Îl numeau Regele Iudeilor și cînd pronunțau numele său, le străluceau ochii, de fericire. Ioan predicase răzbunarea și pedeapsa ; urmașul lui împrăștia iertarea și binecuvînta pe păcătoși.

Palatul regal luă doliu după Salomeea. Delegația romană plecase în pripă. Nu mai era nici un prilej de petreceri. Pămîntul pe care umbla Irod începea să se clatine.

De la moartea Salomeii, nu-și mai găsea odihnă. Rătăcea de colo pînă colo.

Erodiada părăsi palatul, după înmormîntarea fiicei sale, într-unul din mormintele regale din stîncă. Ținea să ocolească pe Irod, pe care nu-l mai putea suferi. Dar nici el n-o reținu, căci o ura sincer.

*

După puțin timp, Irod Antipa căzu în disgrația lui Cezar. Temuta răscoală îl goni din țară, dar fu prins pe drum și tîrît pe străzi de popor, în vestmîntu-i de argint.

Despre sfîrșitul Erodiadei nu pomenește nici o carte de istorie. Fu proscrisă, după moartea soțului ei. Fugi cu o parte din lucrurile ei de preț, de cum primi vestea morții îngrozitoare a lui Irod.

Dar nimeni nu știu să spună încotro s-a dus.

Numele ei se șterse ; numai faptele ei criminale rămaseră în amintirea poporului din Iudeea, pe care-l așteptau vremuri mai bune. Odată cu ea și cu Irod se șterse din mintea oamenilor și Salomeea, demonul cu înfățișare de înger.

Abia mai tîrziu se aduseră la lumină momentele zguduitoare pe care le descriserăm în romanul nostru.

Salomeea, demonul lui Irod, cea mai frumoasă Evreică din Ierusalim, reînvie în cîntece și balade, dar niciodată singură.

Întotdeauna ține pe o tavă de argint capul lui Ioan Botezătorul.

— SFÎRȘIT —

LEI 25 EDITURA INTIM